

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ "СВІТОЧ ПРИДНІПРОВ'Я"



ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК



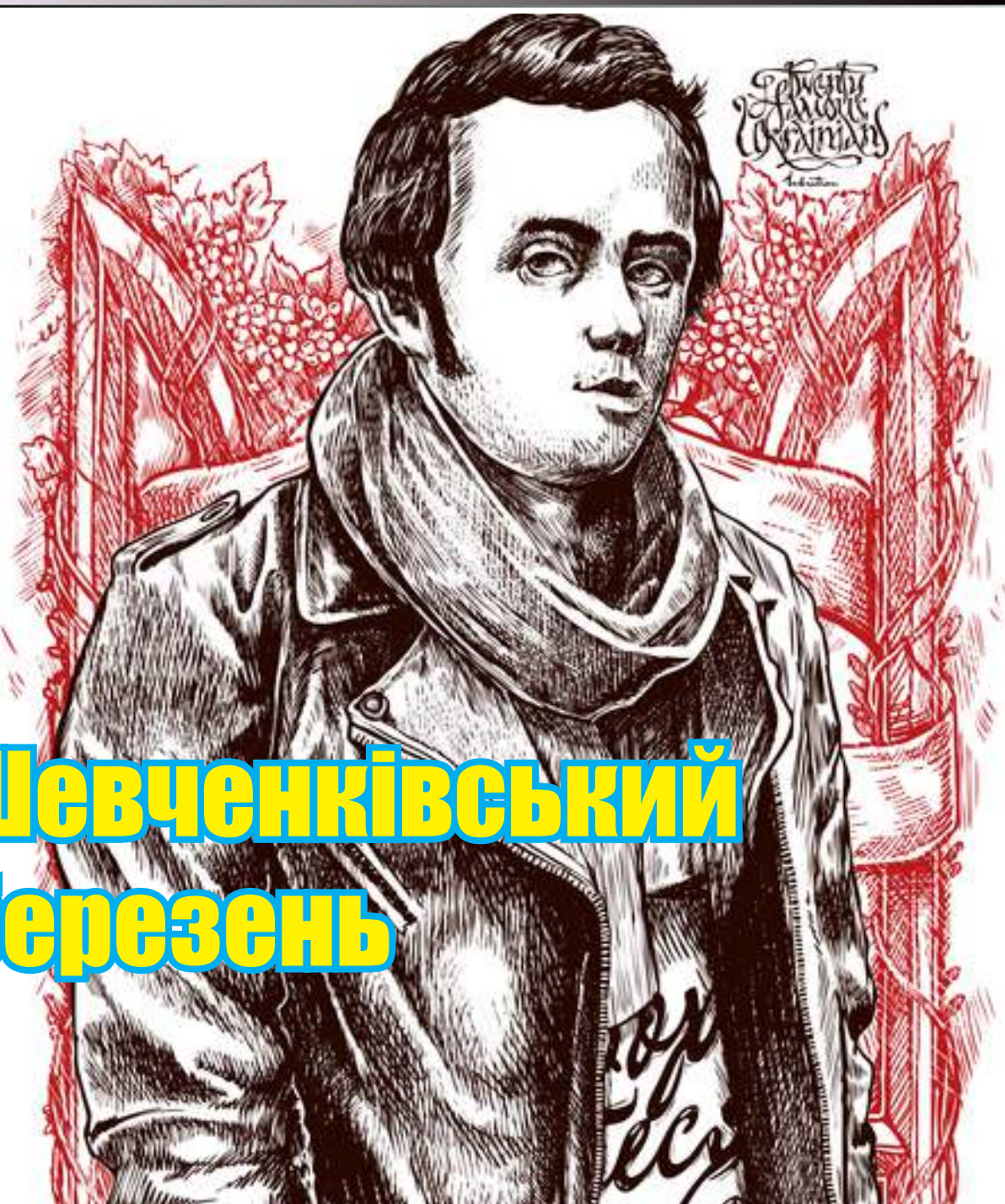
ВИХОДИТЬ З ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

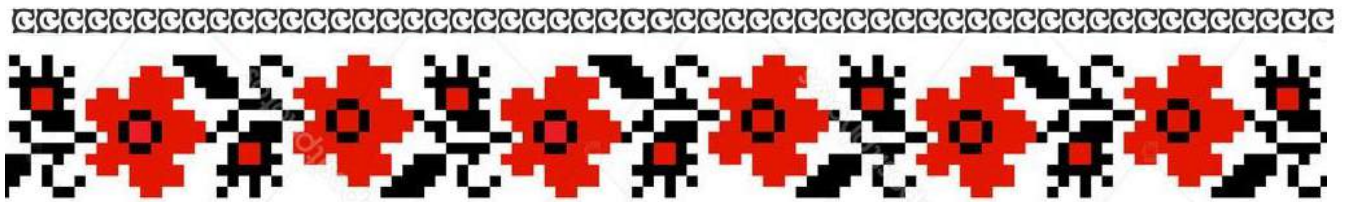
2018 рік

№ 3(320)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

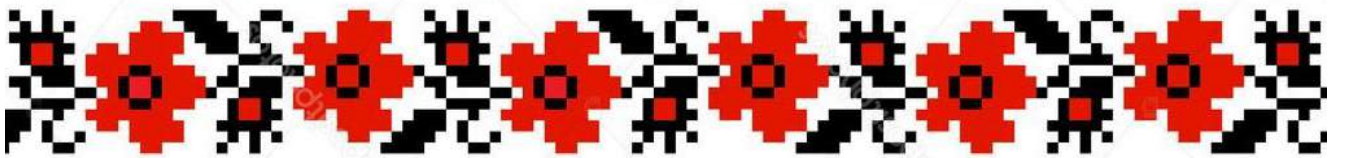


**Шевченківський
березень**



“У всіх народів мова – це засіб спілкування, у нас це – фактор відчуження. Не інтелектуальне надбання століть, не код порозуміння, не першоелемент літератури, а з важкої руки Імперії ще й досі для багатьох – це ознака націоналізму, сепаратизму, причина конфліктів і моральних травм. Людина розмовляє рідною мовою, а на неї озираються...”

“Нації вмирають не від інфаркту, спочатку в них відбирають мову”



«Бористен (Борисфен)» – незалежний і недержавний український науково-популярний щомісячник, який висвітлює наукові, культурні, соціальні, історичні події. Видавцем і засновником часопису є Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», голова правління письменник і видавець Фідель Сухоніс. Видавець: Дніпровська міська громадська організація «Товариство шанувальників журналу „Бористен“», Дніпровський Національний Університет імені О.Гончара

Електронні версії журналу borysten.com.ua



facebook.com/borysteninfo

Серія КВ, реєстр. номер 16084-4556 ПР. Рік видання двадцять перший.

Постановою президії ВАК України від 9 квітня 2008 року за № 1-05/4 журнал внесено до переліку наукових фахових видань України, у яких можуть публікуватись основні результати дисертаційних робіт з історії, філології, політичних наук, мистецтва та культурології.

Редакція не завжди поділяє думку авторів і не несе відповідальності за недостовірність опублікованих даних. Редакція не несе відповідальності перед авторами і/або третіми особами і організаціями за можливу шкоду, нанесену публікацією статті. Редакція має право скоротити матеріал без згоди автора. Редакція сплачує гонорари тільки за матеріали, які замовлені авторами.

Представництва редакції:

У Києві: Олег Черногуз, тел: (067)2555026
У США: Bahriany Foundation, Inc. 19669 Villa Rosa Loop, Fort Myers, FL 33967, USA
З релігійних справ у США та Канаді: Mr. V. Babanskyj, 74 Oakrige, Watchung, N.J. 07069, USA;
У Канаді: Mr. Petro Kovalczyk, 40 Westhead Rd., Toronto, Ont., M6W 4S1, Canada (tel 416 – 603-9888)
У Румунії: Ritco Virgil STR. 1 Decembrie 7. Bloc 19 Sc B. Ap. 8 8885 Macin Jud. Tulcea Romania;
У Бразилії: Wira Selanski, Rua General Glicerio, 400 apt.701, 22245-120 Rio de Janeiro, RJ Brazil, Telefax (00-55-21) 2556-5517
У Ізраїлі: Svitlana Glaz, Arie Rubin, 18\I, Lod, Israel
У Польщі: Juri Hawryluk, skr. poczt. 55, 17 – 100 Bielsk Podlaski, Polska
У США: Raisa Chejlyk. 45 Mountaine Ave. Warren.N.J.07059

Адреса журналу «Бористен»: вул.Телевізійна, 3 49010, Дніпро – 10, Україна
Телефони: (050) 340 - 28 - 27
e-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Верстка\дизайн журнал «CatArt»  реєстрацію № 818604 від 2.03.2000

Видавець ФОП Озеров Г.В. м.Харків, вул. Університетська, 3\9 Свідоцтво про державну реєстрацію № 818604 від 2.03.2000 Підписано до друку 7.02.2017 Папір офсетний. Друк цифровий Щомісячник, наклад: 1500 примірників

ЗМІСТ

Спогади

Сьогодні це вже історія, хоч, на жаль, дописана не до кінця. Тривожна весна 2014 року. Кожному хто мав здоровий глузд було зрозуміло що кремлівські нелюди почали війну. У Дніпрі моральне напруження для багатьох було просто фізично відчутним.



Юрій Береза стає одним із організаторів і командиром полку Дніпро - 1. Пройдуть ще роки і час, гадаю, сповна розставить усі акценти в тодішніх подіях. Але що дивує мене понині так це життєствердний настрій Юрія Берези у ті дні. Ніхто не знав що можна було чекати в той час від шинозодального карлика. Деяки мої знайомі цілком серйозно обговорювали можливість бойових дій по лівій і правій беріг Дніпра. А Юрій Береза у своєму штабі сипав жартами і говорив не зовсім пристойні компліменти красуням - волонтеркам. Тоді я не зізнався нікому. А зараз скажу: його посмішка подарувала і мені більше впевненості...

Фідель Сухоніс, редактор

Стор. 1.	Спогади
Стор. 2.	Один з університетів Дніпра отримав золоту медаль
Стор. 3.	Дніпровська письменниця отримала престижну нагороду
Стор. 4.	Цікавий досвід
Стор. 5.	Іноземні студенти ДНУ ознайомилися з творчістю Олесь Гончара
Стор. 6-7.	Християнська сторінка
Стор. 8-9.	ЗБЕРІГАЙМО ЧИСТОТУ РІДНОЇ МОВИ
Стор. 10.	ЧЕРГОВА БРЕХНЯ Lenta.ru
Стор. 11.	ІВАН БУРТИК ОТРИМАВ НАГОРОДУ
Стор. 12-14.	МІНІСТРА ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Стор. 12-14.	Охтирка вітає Івана Багряного...
Стор. 15-16.	Росія - це держава-злодій. Час сказати так
Стор. 17.	У Дніпрі розказують правду про Олесь Гончара
Стор. 19-21.	Recap: Where, exactly, is the surprise about Russia?
Стор. 22-23.	ПРО «НЕВІДОМИЙ ГОЛОД»
Стор. 34.	Понад тисячу осіб вшанували пам'ять загиблих українців у Павлокомі
Стор. 35.	Олександр Косинський: «Сучасна армія може ефективно існувати лише в професійному форматі»
Стор. 19-21.	Recap: Where, exactly, is the surprise about Russia?
Стор. 22-23.	ПРО «НЕВІДОМИЙ ГОЛОД»
Стор. 24.	Понад тисячу осіб вшанували пам'ять загиблих українців у Павлокомі
Стор. 25-29.	Олександр Косинський: «Сучасна армія може ефективно існувати лише в професійному форматі»
Стор. 30-32.	Тарас Шевченко: факти про митця, яких не знає більшість
Стор. 33-36.	Сторінками історії: якими були відомі жінки Катеринослава

Долучайтесь до нас у соцмережі
facebook.com/borysteninfo

Ще більше цікавої та актуальної інформації на нашому сайті
borysten.com.ua

Один з університетів Дніпра отримав золоту медаль

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара взяв участь у масштабній події освітньої галузі України - IX Міжнародній виставці «Сучасні заклади освіти» та VII Міжнародній виставці освіти за кордоном «World Edu», які проходили в Києві за підтримки Міністерства освіти і науки України й Національної академії педагогічних наук України.



Золоту медаль виставки «Сучасні заклади освіти-2018» ДНУ отримав у тематичній номінації «Впровадження сучасних методів навчання, проектів, програм і технологій для удосконалення та підвищення ефективності освітнього процесу».



«Наш проект визнаний найкращим із 653 робіт, поданих за цією номінацією. Темою роботи була взаємодія бізнесу і науки на прикладі співпраці «Асоціації Ноосфера» і ДНУ, - повідомив проректор з навчальної роботи Віктор Куземко. - Автори-розробники проекту - завідувач кафедри космічних інформаційних технологій Юрій Ткачов та директор Інжинірингової школи Тетяна Булана. Складова частка навчального навантаження студента - це самостійна робота, вона складає великий обсяг (від 50%) часу, відведеного на навчальний процес. Наші науковці демонструють, як підвищити ефективність самостійної роботи, наприклад, із залученням Інжинірингової школи можна впроваджувати технології проектно-орієнтованого навчання під керівництвом експертів відповідних галузей. Також пропонується практика впровадження STEM-освіти, зокрема створення комплексу навчально-проектних лабораторій з робототехніки, веб-дизайну, програмування, створення комп'ютерних ігор тощо», - зазначають у прес-службі університету.



Дніпровська письменниця отримала престижну нагороду

Як ми писали раніше, повість дніпровської письменниці Ольги Репіної «Світло не в моєму вікні» викликала шквал емоцій у суспільстві та різні точки зору педагогів. Адже це — правдива історія, яка сталась в одному з реабілітаційних центрів для дітей у Дніпрі.



Нещодавно книгу високо оцінили – повість отримала престижну нагороду. «Повість у особі автора отримала премію Григорія Сковороди. Нагороджував пан Володимир Шовкошитний. Поряд — шановні письменники та поети — також лауреати інших премій і колеги. Як приємно бути в одному човні з однодумцями. Дякую всім!», — прокоментувала вручення нагороди Ольга Репіна. Нагадаємо, події у повісті розгортаються у реальному навчально-реабілітаційному центрі «Горлиця», який знаходиться у Самарському районі Дніпра. Хлопець з діагнозом Ф70 потрапив у реабілітаційний центр у Дніпрі ще в юному віці. Його батько був позбавлений батьківських прав через асоціальний спосіб життя, а мати померла. Прикро те, що батько просто в очі говорив сину та педагогам те, що з Данила нічого путнього не вийде, він обов'язково буде красти та потрапить в'язницю.

Мирослава Борхес

До 100-річчя О. Гончара

21 березня 2018 року у Києві проходив Міжнародний фестиваль фільмів і телепрограм для дітей та юнацтва «Золоте курча». Вже названі переможці.

У номінації «Кіномистецтво» за кращу режисерську роботу Дипломом I ступеня нагороджено відомого талановитого режисера Валерія Степаняна-Григоренка. На розгляд журі було представлено трейлер документального фільму про нашого земляка, видатного письменника, провідника духовності української нації – Олесь Терентійовича Гончара. Фільм має назву «Стежками Олесь Гончара». Його виходу на екран чекають численні шанувальники творчості митця. Зазначимо, що про зйомки фільму в Національному гірничому університеті було вміщено інформацію в попередніх матеріалах. Звичайно, це унікальний випадок, коли за трейлером майбутній фільм так високо оцінили. Отже всупереч холодній сніжній весні яскравому, по-справжньому весняному,

фільму про Олесь Гончара таки бути!



Знімальна група: в центрі режисер-постановник Валерій Степанян-Григоренко, другі режисери Сергій Панкрат'єв і Юрій Мисенков, асистент режисера Андрій Лоран і музичний редактор Ольга Зінченко.

Центру культури української мови ім. О. Гончара

Цікавий досвід

Мав приємність спілкуватися з доброю, приязною і мужньою людиною. Ленур Іслямов власник і засновник першого кримськотатарського телеканалу АТР. Коли путінці захопили Крим йому пропонували продати електронний голос його народу. Матеріально він звичайно втратив. Але змужнів і виріс духовно. Нині АТР працює в Києві аж на трьох мовах: кримськотатарській, українській і московській (бо називати останню російською помилково історично та морально злочинно). Попри зайнятість шефа АТР ми гарно поговорили з Ленуром про складне сьогодення, про українсько-кримськотатарську єдність в боротьбі з північними звірями. Приємно і почесно було отримати від мужнього інтелектуала в дарунок чотирі тома книги "Історія кримських татар". Видання зафундував талановитий бізнесмен Ленур Іслямов....



Ефір на Телеканалі АТР



Ефір на Телеканалі АТР: "Роль преси у висвітленні кримських питань". Гість програми - редактор журналу "Бористен" Фідель Сухоніс. Шукайте відео на офіційному сайті журналу borysten.com.ua у розділі "Події."

Іноземні студенти ДНУ ознайомилися з творчістю Олесь Гончара

27 березня у науковій бібліотеці Дніпровського національного університету імені Олесь Гончара пройшли літературні читання для іноземних студентів «Мое знайомство з Олесем Гончаром», присвячені 100-річчю видатного українського письменника, випускника ДНУ.

Під час літературних читань у виконанні студентів-філологів та студентів-іноземців прозвучали фронтові поезії Олесь Гончара. Власні вірші, присвячені письменникові, презентували поети-початківці Максим Чурков, Карина Коденчук, Таїсія Береза.



Організатори заходу – кафедра української літератури та співробітники наукової бібліотеки подбали, щоб у студентів-іноземців сформувалося уявлення про те, чому університет, у якому вони навчаються, носить ім'я Олесь Гончара. Так, іноземні студенти дізналися, що Олесь Гончар народився у передмісті Дніпра, навчався у тому ж університеті, що й вони, був фронтовиком, головою Спілки письменників України, депутатом, йому присвоєно звання Герой України. Було наголошено на тому, що письменник глибоко осмислював дійсність, був мудрим мислителем, умів бачити прекрасне в житті і в людях, мав тонкий художній смак та рідкісне мистецьке обдарування. Його ім'я мають стипендії, вулиці у різних містах України, в тому числі й у Дніпрі, він входить до списку 15 видатних українців проекту «Незламні», ініційованого Українським інститутом національної пам'яті.



Співробітники бібліотеки влаштували екскурсію для учасників читань і детально розповіли про книжкову експозицію «Олесь Гончар: Моя правда», присвячену ювілею письменника.



Ісус Навин – послідовник Мойсея

Розповідаючи про біблійних героїв, сьогодні поведемо мову про Ісуса Навина, який здобув для євреїв сучасний Ізраїль.

Ісус Навин – цікавий не лише біблійний, а й історичний персонаж. Син Навина з роду Ефраїма спочатку називався скороченим ім'ям Гошуа. Мойсей же називав його більш повним ім'ям Джошуа або Єгошуа, тобто додавав ім'я бога Ягве. Цією зміною імені він висловлював, що бере цього молодого і здібного чоловіка до себе в служителі. Так Ісус став ватажком у боротьбі проти амалікітян і супроводжував Мойсея на Синаї. Він був також в числі 12 осіб, які були послані на розвідку в Ханаан. Під час обурення, викликаного песимістичними повідомленнями розвідників, Навин та Калев були єдиними, хто на народ діяв заспокійливо і тому разом з ним міг увійти в Землю Обітовану. Мойсей перед смертю присвятив його урочистим покладанням рук у свої наступники, як вождя Ізраїлю. Книга Ісуса Навина повідомляє, що земля Ханаан під керівництвом Навина була завойована і розділена між 12 племенами Ізраїлю. Ісус помер у віці 110 років у Землі Ефраїм і був похований там у своєму маєтку.

Але спершу помер старший від нього Мойсей. Прочитаємо з Книги Навина, з першого розділу: «Мойсей, раб Мій, помер,- сказав Господь.- А тепер уставай, перейди цей Йордан ти та весь народ цей до того Краю, що Я даю їм» (Ісуса Навина 1:2). Яке колосальне завдання лежало перед Ісусом Навином! Він був слугою Мойсея майже 40 років. Тепер йому сказано зайняти місце свого пана і вести в Обітовану землю синів Ізраїля, з якими не завжди було легко.

Ісус Навин належав до родини з племені Єфрема. Й дідусь Елішама був начальником племені й, очевидно, очолював понад 108 тисяч вояків одного з триплемінних відділів Ізраїля. Про це є в Книзі Числа (1:4, 10, 16; 2:18-24) і першій книзі Хронік (7:20, 26, 27). Можливо, коли Ісус Навин обдумував, що принесе майбутнє, в його думках виринали випробування, з якими він уже зіткнувся й справився. Безумовно, те, про що пам'ятав Ісус Навин, дуже пригодилося йому в той час; це також буде корисним і для християн сьогодні. Адже Ісус Навин пройшов шлях від слуги до воєначальника. Ісус Навин добре пам'ятав довгі роки рабства (Вихід 1:13, 14; 2:23). Оскільки Біблія не виявляє подробиць, можна лише здогадуватися, яким було його життя у цей період. Можливо, в єгипетському рабстві Ісус Навин набув досвіду умілого організатора і завдяки цьому міг допомогти вивести євреїв і, як сказано у Книзі Вихід, «багато різного люду» з Єгипту (Вихід 12:38). Однак коли невдовзі після виходу з Єгипту на ізраїльтян напали амалікітяни, то організувати оборону Мойсей доручив Ісусу Навину (Вихід 17:8, 9а). Одне з можливих пояснень таке: Мойсей доручив вибрати й організувати воїнів Ісусу Навину, бо вважав його провідником, який здатний найліпше виконати це завдання: він був начальником у важливому племені Єфрема та особою, відомою своїми організаторськими здібностями, до того ж йому дуже довіряв народ. Ісус точно виконав наказ Мойсея. Хоча ізраїльтяни

зовсім не мали досвіду у веденні війни, Ісус був переконаний, що Бог допоможе їм. Тож, коли Мойсей сказав: «Узавтра я стану на верхів'ї гори, а Божа палиця буде в моїй руці», - цього було достатньо. Ісус Навин, мабуть, пам'ятав, що зовсім недавно Бог розбив найсильнішу військову потугу того часу. Наступного дня, коли Мойсей підняв руки й тримав їх так до заходу сонця, жоден ворог не міг встояти проти Ізраїля, й амалікітяни були переможені. Після цього Бог наказав Мойсеєві написати у книгу і покласти до вух Ісусових Божу постанову: «До краю зітру Я пам'ять Амалікову з-під неба» (Вихід 17:9б -14). Бог обов'язково мав виконати цей вирок. Бій з амалікітянами, мабуть, ще більше зблизив Ісуса Навина й Мойсея. Ісус мав честь бути особистим слугою Мойсея «від своєї молодости» і до смерті Мойсея - близько 40 років (Числа 11:28). Ця посада означала привілей, але також і відповідальність. Наприклад, коли Мойсей, Аарон з синами та 70 Ізраїлевих старшин зійшли на гору Синаї і побачили видіння слави Господа, Ісус, очевидно, був серед них. Як слуга, він вийшов з Мойсеєм ще вище й, очевидно, залишився на певній віддалі, тоді як Мойсей увійшов у хмару, що символізувала присутність Бога. Варто згадати, що Ісус, мабуть, перебував на горі 40 днів і 40 ночей. Він вірно чекав повернення свого пана, бо, коли Мойсей почав сходити з таблицями свідчення, Ісус зустрів його там (Вихід 24:1, 2, 9-18; 32:15-17).

Після випадку, коли ізраїльтяни поклонялися золотому теляті, Ісус продовжував служити Мойсею коло «намету зібрання», що був поза табором. Там Бог розмовляв з Мойсеєм віч-на-віч. Але сказано, що коли Мойсей повернувся до табору, Ісус «не полишав намету». Можливо, він залишався там, щоб не впустити до намету ізраїльтян у їхньому нечистому стані. Дуже серйозно Ісус ставився до тієї відповідальності (Вихід 33:7, 11). Спількування з Мойсеєм, який, за словами історика Йосифа Флавія, був на 35 років старший, мабуть, дуже зміцнило віру Ісуса Навина. Їхні взаємини названо «стосунками зрілості й молодості, вчителя й учня», завдяки чому Ісус став «непохитним, авторитетним чоловіком».

Невдовзі після того, як Ізраїль отримав Закон, у житті Ісуса Навина відбулася важлива подія.



Він був вибраний представником свого племені, щоб розвідати Обітовану землю. Та історія добре відома. Всі 12 розвідників погодилися, що край «тече молоком та медом», як і обіцяв Господь. Однак десятеро, зневірившись, боялися, що Ізраїль не зможе вигнати мешканців краю. Тільки Ісус Навин та Калев переконували людей не бунтуватися через страх, бо Господь обов'язково буде з ними. Тоді громада запротестувала і говорила про те, щоб закидати їх двох камінням. Можливо, так і сталося б, якби у справу не втрутився Бог, явивши свою славу.

того, щоб увійти в Ханаан. З усіх вижили тільки Ісус Навин, Калев та левити (Числа 13:1-16, 25-29; 14:6-10, 26-30). За таке невірство Бог постановив, що ніхто з перелічених людей віком від 20 років не доживе до Ісуса Навина, мабуть, добре пам'ятав і роздумував про усе, що Господь обіцяв й учинив. Через багато років він міг сказати: «Не відпало ані одне слово зо всіх тих добрих слів, що про вас говорив був Господь, Бог ваш, - усе збулося» (Ісуса Навина 23:14). Отже Ісус вірив, що всі обіцянки Бога стосовно майбутнього також обов'язково сповняться (Євр. 11:6). Це змушує нас запитати себе: «Чи здобуті знання й роздуми стосовно обіцянок Бога переконали мене в їхній достовірності? Чи я вірю, що Бог може захистити мене разом з його народом протягом прийдешньої великої скорботи?» Ісус виявляв не лише віру, але й моральну стійкість. Тільки він і Калев стали на сторону Бога, ціла ж громада збиралася їх вкаменувати. Ісус не піддався страху. Він та Калев сміливо заявили, що думали.

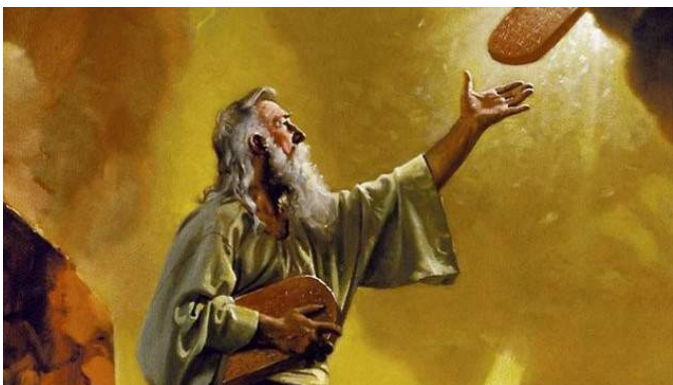
Саме з історії про розвідників довідуємося також, що Ісусове ім'я було змінене. До його імені Осія (єврейською мовою Гошеа), що означає «спасіння», Мойсей додав ще один склад, який означає Боже ім'я, і назвав його Єгова, що значить «Єговає спасіння». Це в українських перекладах Біблії його ім'я передається як Ісус. Відповідно до цього великого імені Ісус сміливо проголошував, що Господь є спасінням. Така зміна імені Ісуса не могла бути випадковою. Вона свідчить, що Мойсей високо цінував Ісуса за його особисті риси. Також його змінене ім'я відповідає привілейованій ролі, яку Ісус мав виконувати, впроваджуючи нове покоління в Обітовану землю. Ізраїльтяни 40 довгих років подорожували по пустині, поки не повмирили їхні батьки. Ми нічого не знаємо про Ісусове життя у той період. Однак він, мабуть, багато чого навчився. Очевидно, він був свідком Божого суду над бунтарями Кореєм, Датаном, Авіроном і їхніми поплічниками, а також тими, хто віддавався поклонінню Ваалові. Безперечно, Ісус дуже сумував, дізнавшись, що Мойсей також не увійде в Обітований край. Перед смертю Мойсей попросив Бога призначити йому наступника, щоб Ізраїль не став, «як отара, що не

має пастуха». Відповідь Бога: Ісус, «муж, що в ньому Дух» мав бути призначений перед всією громадою ізраїльтян. Вони мали слухатися його. Господь бачив віру і здібності Ісуса. Керівництво над Ізраїлем неможливо було передати в ліпші руки. І все ж Мойсей знав, що на Ісуса чекають надзвичайно складні завдання. Тож він спонукував свого наступника бути «сильним та відважним», бо з ним буде Господь. Бог сам повторив Ісусові подібне заохочення й додав: «Будь дуже сильний та відважний, щоб додержувати чинити за всім тим Законом, що наказав був тобі Мойсей, Мій раб, не відхилишся від нього ні праворуч, ні ліворуч, щоб щастило тобі в усьому, де ти будеш ходити. Нехай книга цього Закону не відійде від твоїх уст, але будеш роздумувати про неї вдень та вночі, щоб додержувати чинити все, що написано в ній, бо тоді зробиш щасливими дороги свої, і тоді буде щастити тобі. Чи ж не наказав Я тобі: будь сильний та відважний? Не бійся й не лякайся, бо з тобою Господь, Бог твій, у всьому, де ти будеш ходити». Це є в Книзі Ісуса Навина (1:7-9). Як міг би Ісус сумніватися, почувши такі слова від Господа і переживши стільки різних подій?

Підкорення краю було гарантоване. Звичайно, попереду чекали труднощі. Вже перше завдання, перехід через ріку Йордан під час повноводдя, було зовсім нелегкою справою. Однак Бог сам наказав: «Уставай, перейди цей Йордан». Тож чи могло щось стати їм на заваді? (Ісуса Навина 1:2). Події, котрі одна за одною відбувались у житті Ісуса Навина, завоювання Єрихона, поступове підкорення ворогів і розподіл краю - показують, що він ніколи не забував про Божі обіцянки. Коли Бог дав Ізраїлю спочинок від усіх ворогів, Ісус під кінець свого життя зібрав людей, щоб пригадати Божі стосунки з ними і спонукати їх служити Богові з цілого серця. В результаті цього Ізраїль урочисто поновив свою угоду з Богом і, безсумнівно, завдяки прикладу свого провідника «служив Ізраїль Господеві по всі дні Ісуса» (Ісуса Навина 24:16, 31). Ісус Навин подав чудовий приклад для нас. Сьогодні християни мають багато випробувань віри. Аби зберегти схвалення Бога і зрештою успадкувати те, що він обіцяє, нам необхідно їх успішно долати. Успіх Ісуса Навина залежав від його сильної віри. Правда, ми не бачили таких могутніх Божих діл, які бачив Ісус. Але якщо б ми мали сумніви, біблійна книга, яка носить його ім'я, містить свідчення очевидця, які підтверджують надійність Господнього слова. Щодня читаючи Боже Слово і намагаючись його застосовувати, ми, як і Ісус, безперечно, здобудемо мудрість і матимемо успіх. Амінь.



Для того, щоб поповнити знання Біблії, почути відповіді з питання людей про різні проблеми повсякденного життя, слухайте християнську радіопрограму «Відвертість», яка виходить в ефір з Києва, щонеділі о 19:40, на першій програмі Українського радіо



ЗБЕРІГАЙМО ЧИСТОТУ РІДНОЇ МОВИ

Біблеїзми та їхнє значення

Біблеїзми – це окремі слова та фразеологізми, які, відірвавшись від біблійного тексту, широко вживаються у побутовому та літературному мовленні. Біблеїзми характерні для всіх християнських народів, українського тощо.

До наших предків Біблія прийшла церковнослов'янською мовою: уперше переклали її з давньогрецької мови церковнослов'янською (староболгарською – в основі своїй) у середині IX ст. брати Кирило і Методій. Через умови життя нашого народу, Біблію опублікували українською мовою порівняно пізно.

Першим переклав “Євангеліє” рідною мовою (перші чотири частини Нового Завіту) український поет і перекладач Пилип С. Морачевський наприкінці 50-х років XIX століття. Хоча Російська АН визнала цей переклад найкращим серед усіх перекладів “Євангелія” слов'янськими мовами, Синод (найвищий орган РПЦ, орган дуже ворожий до України) 14 жовтня 1860 року ухвалив заборону на його друк. -- “Це була неканонічна заборона українському народові читати Євангеліє своєю рідною мовою і, водночас, тяжкий удар по українській культурі”, -- написав згодом Іларіон Огієнко. Лише 1903 року накладом Англійського біблійного товариства з'явилася перша повна українська Біблія у перекладі письменників П. Куліша, І. Нечуя-Левицького та вченого фізика І. Пулюя.

Ось приклади біблеїзмів:

“коть від кості, плоть від плоти”

(кровна або духовна близькість);

“альфа і омега” (сутність явища, початок і кінець чого-небудь);

“берегти, як зіницю ока (як зіницю в оці)”

(особливо, дуже пильно берегти);

“блудний (марнотратний) син” (той, хто повертається після довгої відсутності з каяттям, визнанням своїх провин);

“сіль землі” (активна творча сила, суть чогось);

“Содом і Гоморра” (велике безладдя, метушня, символи розпусти, нещастя, гріху);

“Рубрика Миколи Душляка”



*“вавилонська вежа (стовпотворіння)”
(справа, яка ніколи не буде завершена,
повне безладдя);*

*“манна небесна” (несподівано легко
одержані життєві блага);*

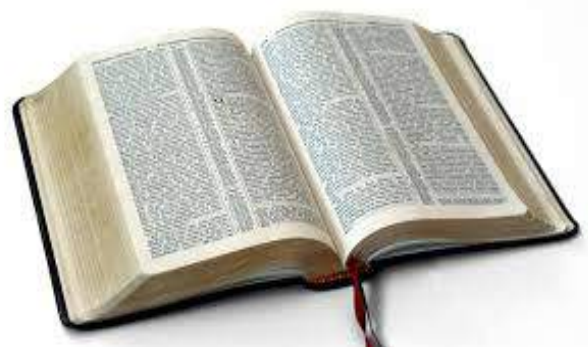
*“зарити (закопати) талант (скарб)
у землю” (не використати наявних
можливостей);*

*“лепта вдовиці” (порівняно невеликий,
але посиленний за своєю моральною силою
вклад у що-небудь спільне);*

*“сільний крин” (дика польова лілія, символ
краси, молодості);*

*“неопалима купина” (польовий куц,
символ стійкості, незнищенності);*

*“возстав од гроба” (переможне
утвердження того, що вважалося
безсилим).*



Заказувати чи замовляти?

Ці слова мають різне значення. В одному журналі читаємо: “Вони сіли за великий стіл і заказали собі пива та раків”.

Слова заказати, заказувати означають “наказувати щось комусь” (“Ой заказано і загадано козаченькам у військо йти”. – М. Маркович) або забороняти комусь щось). (“Та й де той пан, що нам закаже і думатиме так і говорить?” – Т. Шевченко).

Коли ж йдеться про справу чи якийсь продукт широкого вжитку, щойого просять продати або зробити, тоді треба ставити слова замовити, замовляти, напр.: “Солодка прохолода принаджувала гостей, і вони, замовивши собі каву, мостились біля вікна або сідали на веранді” (М. Коцюбинський).

Слова замовляти, замовити трапляються ще в народних повір'ях як засіб усувати біль або лікувати хвороби: “Та не замовляйте зуби – не болять” (М. Номис).

У наведеній вище помилковій фразі треба було написати: “...замовили собі пива і раків”.

Збутися чи здійснитися?

Слово збутися в значенні “здійснитися” дедалі більше з'являється на сторінках газет, художньої літератури й публіцистики, усуваючи з ужитку давні українські слова здійснитися й справдитися, напр.: “Пророцтво Кобзаря збулося”.

А тимчасом слово збутися відповідає, насамперед російським *избавиться*, *освободиться*, *отделаться*: “Біда здибала легко, та трудно її збутись” (М. Номис).

Наша класична література і фольклор користувалися словами здійснитися (“Що недавно бачив у мріях, тепер здійснилось”. – М. Коцюбинський, справдитися (“Той сон твій справдиться”. – Т. Шевченко).

Чи варто заради двозначного слова збутися в значенні російського *осуществиться*, *сбьтись* нехтувати, ба й забувати давні українські слова? Певно, що ні.

Дещо про біль

В одній газеті читаємо: “Біль цієї втрати надихнула на серйозний жанр”.

Біль як іменник жіночого роду означає “біла пряжа; яскраво білий колір”, напр.: “Усю ніч не спала Та біль сукала” (нар. пісня); “Розжеврілася туга, як те залізо, що біліє біллю” (Леся Українка).

Коли йдеться про відчуття страждання, то іменник біль є чоловічого роду, напр.: у “Пісні про рушник” на слова Андрія Малишка: “І на тім рушникові оживе все знайоме до болю”.

У наведеному уривку з газетної статті треба було написати: “Біль цієї втрати надихнув на серйозний жанр”.

Деякі хибні слова і вислови, що засмічують нашу мову

“владні структури” замість “структури влади”;

“Ми писали наші листи до різних установ.” замість

“Ми писали листи до різних установ”;

“нувориш” замість “новоявлений багатій”;

“болгарів” замість “болгар”;

“одесит” замість “одеситів”;

“татарів” замість “татар”;

“княнів” замість “княн”;

“благополуччя” замість “добробут”;

“болі в області серця”

замість “болі в ділянці серця”;

“бути правим” замість “мати рацію”;

“ближчим часом” замість “найближчим



«Обережно «Русській мір»

ЧЕРГОВА БРЕХНЯ Lenta.ru

"Русській мір" нічого не здатен зробити порядно: ані щоденного життя для своїх "духовно обраних" співгромадян, ані автівки, ані , даруйте, бюстгальтера. Єдина що вони вміють готувати дуже вміло так це сіяти пропагандиську брехню. "Незалежная в джунглях" - так називається допис на сайті Lenta.ru ... Це взірець маніпуляції, напівправди та фарисейської журналістики. Однак, підготовлений , на жаль, з філігарністю Іуди. Йдеться про життя української громади в Бразилії. Її завдання полягає в дискредитації ідеалів української незалежності, Майдану та боротьби України проти агресії Москви.

його знаю вже майже десять років. На фото разом з Віторіо побіля пам'ятнику Т. Шевченку в Курітібі. 90 відсотків описаного стосовно нього - неправда. Решта так само або примітивно брехливе, або маніпулятивно перекручене. Про життя нашої громади в Бразилії знаю не з Інтернету. Моя книга "Ріо-де-Україна" не претендує на енциклопидичність щодо опису української діаспори в Бразилії. Однак, фальсифікаціями не відрізняється. Тому відповідально стверджую :Кремль як це йому притаманно знову бреше. І що прикро робить це доволі майстерно. Єдине за саму назву цього паскудного допису "Незалежная в джунглях" я б поставив авторам "двійку". "Незалежная" - примітивний і стертий штамп російської пропаганди . А щодо " в джунглях", то сучасна Бразилія просто вершина цивілізації порівняно з дикунською і п'яною Росією...



Аби було якесь судове міжнародне впровадження я б міг вказати на пару сотень маніпулятивних , оманливих, тенденційних і просто брехливих тез в цьому опусі московських пропагандистів. Один із фігурантів цієї статті Віторіо Соротюк - голова українсько-бразилійської репрезентації . Я



Фідель Сухоніс

«Звітяти друзів нашого журналу»

ІВАН БУРТИК ОТРИМАВ НАГОРОДУ МІНІСТРА ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Свого часу найлютіший кат усіх часів і народів Йосип Сталін аби якнайбільше залякувати залежних від нього любив таку приказку: - Ви хочете спокою?! Спокій лише на цвинтарі... А мені думається що давній приятель і дописувач нашого журналу магістр Іван Буртик тому б не перелякався. Бо виглядає що навіть у місцях, котрим жахав диктатор, знайшов би собі справу (нехай живе ще сто років). Бо дуже вже не посидюча, творча, дієва натура цієї людини. Без перебільшення б зазначив, що сьогоднішня днина цього чоловіка це вже приклад для наслідування. Адже перейшовши дев'яносторічний рубіж добродій Іван Буртик як завжди у вирі громадського, політичного та релігійного життя нашої громади у США. Місця забракне аби порахувати усі ті добрі справи до яких причетний цей свідомий українець.



Зазначу, лише одну – щомісяця у релігійному додатку нашого часопису бюлетені «Наша Церква – Київський Патріархат» з'являється його актуальний, гострий допис. І це в роках про які більшість з наших читачів і уяви не мають.. І ось наприкінці лютого в далекій від України Америці відбулося урочисте нагороджування Івана Буртика відзнакою Міністерства оборони України медаллю “За сприяння Збройним Силам України”. Сталося це за участю українських офіцерів. Полковник М. Кириленко причепив хрест на груди мґр. Івана Буртика і передав посвідчення відзнаки Міністерства оборони України. А полковник А. Яковлев прочитав ВИТЯГ З НАКАЗУ МІНІСТРА ОБОРОНИ УКРАЇНИ . У якому значиться: “За вагомий особистий внесок в підтримання бойового духу захисників державного суверенітету та територіальної цілісності України, сумлінне служіння Українському народові, зразкове виконання громадянського обов'язку високий професіоналізм та з нагоди

Дня Збройних Сил України НАКАЗУЮ: нагородити відзнакою Міністерства оборони України медаллю “За сприяння Збройним Силам України” БУРТИКА Івана Васильовича - члена Українського Конгресового Комітету Америки. Між іншим, ця приємна подія відбулася на загальних зборах української федеральної кредитної спілки у Пасейк-Кліфтон до творення якої працелюбний і здібний номінант так само доклав руку. Приймаючи високу відзнаку магістр І. Буртик звернувся до присутніх: « Признаюся Вам, що маю багато нагород і відзначень, навіть від Блаженнішого Владики Святослава та святійшого отця Папи Римського Францішка, але ваша з кількох причин є унікально цінною, бо вона є з рук українських старшин та Міністерства Оборони України. А найважливіше, що це є перша моя військова нагорода за три-річну службу в українських формаціях до кінця Другої світової війни та ще один день по війні, бо ми ще не знали про її кінець. Хто пережив, то бачив правдиве пекло на землі. В Бранденбурських соснових лісах, відбувся не рівний бій з тим самим ворогом що у Першій і Другій світових війнах та сьогодні на Донбасі. В цьому сосновому лісі відбулася тристороння атака. З переду совети запалили фосфорними бомбами ліс, із заду німецькі кати з скорострілами, а згори палав ліс. Згоріли в огні, або померли затроїні димом, сотні наших вояків Другої дивізії УНА, про яких і до сьогодні немає нігде згадки та ніхто не знає про них і мабуть, уже не буде знати. То нехай хоч моя згадка про їхню смерть сьогодні, буде нашою молитвою за них. Буду зберігати і цінити цей хрест, а в кінці мого життя передам родині, яка є тут присутня і чує моє завіщення, а іменно синові Романові, щоб продовжував мою працю, для добра нашого народу і його незалежності». Глибинні, патріотичні та заповідні слова нашого героя! І подвійну ціну мають вони, бо прозвучали з вуст людини яка власним життєвим прикладом стала в оборані українських ідеалів та сподівань. Слава Україні! Героям Слава!

Фідель Сухоніс, редактор



Охтирка вітає Івана Багряного...

У рідному місті видатного письменника і громадсько-політичного діяча відкрили йому пам'ятник. Як не дивно, це перший пам'ятник автору «Тигроловів» та «Саду Гетсиманського» в Україні, за яку він стільки страждав і задля якої працював. Сподіваємося, це лише початок на шляху достойного пошанування. Дивно, що письменник, який набагато раніше за Солженіцина та інших написав правду про радянський ГУЛАГ, вивів бискучий образ українця Многогрішного, який переміг тогочасних посіпак у погонах і без, – досі залишається (особливо для чиновників) на маргінесах уваги. Подію, що сталася щойно в Охтирці, готував-наближав не один рік наш відомий колега і автор, блискучий багрянознавець і волонтер українського духу Олександр ШУГАЙ, який замінив собою ціле міністерство разом з іншими нібито культурними інституціями. З ним і поведемо розмову про тернистий шлях до цієї перемоги, про перепони на тому шляху і самого Івана Багряного, звичайно, та його роль у нашій культурі.

– Пане, Олександрє, отже, те, про що активно мріялося, нарешті здійснилося? З чим і вітаємо Вас та всіх численних шанувальників творчості великого сина України! Чи це дійсно лише перший пам'ятник Багряному на рідній землі?

– Так. Пам'ятник планувалося встановити ще торік, 2 жовтня 2016-го, до 110-річчя Багряного. Але спіткало чимало труднощів, про які я досі навіть не підозрював. Разом зі скульптором, заслуженим художником України Степаном Куцим, добираючи належний камінь та прийнятну ціну, довелося гасати по різних заводах та підприємствах від села Коцюбинського поблизу Києва до Дарниці та міста Коростишева на Житомирщині. Побували і в інших місцях. До речі, зіштовхнулися із жахливою картиною. Колишні могутні державні підприємства фактично знищено (боляче було дивитися на руїни гігантських цехів із залишками міцних бетонних стін, що нагадувало ніби наслідки бомбування), а поки що вцілілі обкладають неймовірними податками. Щоб ліквідувати і їх? Натомість розплодилося безліч безвідповідальних

приватних власників. Важко повірити, але така, виходить, політика наших (чи насправді наших?) урядовців та інших державних посадовців. Видобуток каменю, як і інших природних багатств, на жаль, ведеться по-варварському, відходами захаращуються ліси та угіддя. Це окрема архіважлива тема, проте вона боляче вразила мене. Та й Охтирка, з якою вже давно зріднився, розташована далеченько, майже за чотириста кілометрів від Києва, а треба ж було весь час мотатися туди й назад. У мої сімдесят сім років, не маючи власного транспорту, це непросто. З одним клопітним архітектором (не називатиму прізвища) змушений був аж двічі їздити в Охтирку, для чого винаймав автомобіль, але далі наша співпраця не склалася. Отак-то.

– Цікаво, а скільки ж часу минуло від ідеї до її втілення?

– Загалом особисто я до пам'ятника Івану Багряному йшов... двадцять сім років! Тобто відтоді, як у квітні 1990-го, ще до проголошення незалежності України, уперше приїхав до Охтирки, щоб віднайти його сліди, які, здавалося, геть стерто й забуто. І мені пощастило! Я встиг зустрітися й відверто порозмовляти з першою дружиною Багряного, Антоніною Дмитрівною, його сином Борисом Івановичем, сестрою Єлизаветою Павлівною, а дещо пізніше – і з донькою Наталею Іванівною, яка на той час мешкала в Москві. На жаль, не встиг застати живим рідного брата Багряного, Федора Павловича, його в день мого приїзду вже відспівували (я це побачив у вікно їхньої батьківської хати, не наважившись порушити похоронний ритуал). Потім, звичайно, були зустрічі з іншими близькими й далекими родичами письменника, з його земляками.



Про це я одразу ж розповів на сторінках «Літературної України», а згодом видав роман-дослідження «Іван Багряний, або Через терни Гетсиманського саду». Книга накладом одна тисяча примірників мала надзвичайний успіх, була потреба її перевидати. Але ж як перевидати, коли керманічі та ідеологи начебто й незалежної, самостійної держави, що тоді, що й тепер, стоять осторонь, уперто не помічаючи моїх зусиль у цій важливій царині? Вони взагалі байдужі до ідейної і творчої спадщини Багряного. Скажімо, Багряний високо ставив пророчі настанови свого попередника соціолога В'ячеслава Липинського. Але схоже, що наші так звані державники «привласнили» його собі і зовсім по-іншому, викривлено втілюють у життя заповіді вченого. Через те й маємо ненаситних олігархів та неймовірну корупцію, просто всенародне здирництво.

– Ну, сподіваюся, Фундація ім. І. Багряного, яка зазвичай не стоїть осторонь, сприяє через океан?

– Скажу щодо моїх творчих здобутків: якби не Фундація, то не побачили б світ такі видання, як двокнижжя «Іван Багряний: нове й маловідоме», «Крапля сонця у морі блакиту» (повість про репресованого в 20-х роках минулого століття і забутого всіма літератора Аркадія Казку), «Цвіт Вишні, або Втрачене кохання Василя Мисика», та ін. (Сміється). Загалом у мене виходить так: з'являється книжка про письменника, після чого йому ставлять пам'ятник. Пам'ятаєте, у Седневі вшанували пам'ятником Аркадія Казку? Це сталося 2011-го, буквально наступного року після виходу моєї книжки про забутого літератора. Газета «День», наприклад, відгукнулася на цю подію публікацією з вельми влучною назвою: «Від книжки – до пам'ятника».

– Гаразд, а як було з пам'ятником Івану Багряному? Хто допомагав? Може, Оргкомітет за участю Міністерства культури, НСПУ чи якась інша організація?

– Гм, знову ж таки, якби не Фундація Багряного, зокрема член управи Олексій Григорович Коновал... Це відомий публіцист, він особисто знав Багряного, з ним співпрацював. Жодного Оргкомітету не було. За естетичною підтримкою проекту довелося звернутися до секції скульптури Київської організації Національної спілки художників України, отримавши схвальну характеристику. Але якось, дізнавшись

про мій намір, з'явився один «щирий патріот» і під виглядом «потенційного спонсора» почав шантажувати мене... СБУ: мовляв, чи є дозвіл на пам'ятник? Що ж, у нашій нинішній сумбурній реальності, виявляється, можливе й таке. Іноді справді виручали приватні особи, надаючи платні послуги. У критичній ситуації, коли треба було негайно їхати в Охтирку, я попросив машину в голови правління ВУТ «Просвіта» Павла Мовчана і він, звичайно ж, за відповідну платню, надав її в моє розпорядження разом із водієм, за що я йому дуже вдячний. Мав намір запросити Павла Михайловича і на відкриття пам'ятника, але він тоді, на жаль, перебував у відпустці за кордоном...

– А щодо ролі Фундації у встановленні пам'ятника – гадаю, вона теж не була останньою?

– Більше того, пам'ятник встановлено коштом Фундації – як подарунок землякам від закордонного українства. Символічно, що пам'ятник Багряному стоїть поруч із будівлею Охтирської райдержадміністрації (в цій старовинній будівлі цікавої архітектури він, безперечно, бував), а ще неподалік – пам'ятник воїнам АТО, які полягли в боях з московським агресором на сході України, та загиблим патріотам Небесної сотні. Від самого початку неабияке розуміння й підтримку цієї благородної справи виявили земляки письменника, Охтирський міський голова Ігор Юрійович Алексєєв та місцеві активісти. Серед них я хочу назвати насамперед Катерину Андріївну Макаренко. Саме з нею, долаючи опір ортодоксальних комуністів та інших недругів, ми готували перший, 85-річний, ювілей і відкривали меморіальну дошку на батьківській хаті Багряного, потім відзначали й наступні ювілеї письменника. Значну моральну і практичну допомогу на благодійних засадах надав голова Сумського земляцтва у Києві Іван Миколайович Рішняк.



Я дуже радий, що мені випало ініціювати і, незважаючи на всілякі труднощі та перепони, все-таки встановити пам'ятник Багряному в його рідному місті. На свято зібралось чимало мешканців, серед них і далекі родичі Багряного, вчителі та учні місцевої гімназії ім. Б. Антоненка-Давидовича. Сподіваюся, що тепер тут відбуватимуться щорічні Багрянівські читання, а талановита молодь для цього є – гімназія, на базі якої можна проводити цей важливий навчальний захід, зовсім поруч, варто лишень проявити ініціативу і докласти належне старання. Та маю ще неабияку заповітну мрію – щоб невдовзі батьківська хата Багряного (вона збереглася!) неодмінно стала його музеєм, незгасним вогнищем української культури й патріотизму для прийдешніх поколінь.

– З огляду на те, що Ви десятки років вивчаєте ідейну і творчу спадщину Багряного: якби він був живий, як би поставився до діянь нинішніх очільників держави, зокрема керівників гуманітарної сфери?

– Знаєте, нелегкі суспільні обставини та катаклізми змушують задумуватися над цим щодня. Як відомо, Багрянний у 1945 році заснував ідеологічну (не олігархічну!) партію, УРДП, в основі якої лежала (далі цитую) «не ідея-фікс соціал-самодурів, хворих на звихнення мозку і на манію величності, а проста і реальна, логічна і законна, виправдана в поколіннях людська ідея. Постаючи в її ім'я, Українська держава є розв'язанням насущних життєвих інтересів великого, досі упослідженого українського народу. Під прапором своєї держави український народ не будуватиме ні «соціалізму», ні «світової комуністичної революції», ні «світової диктатури», а будуватиме свій власний добробут і забезпечуватиме його захист єдиним всенародним творчим поривом розбудувувати й зміцнювати свою національну демократичну

державу як державу українського трудового народу». Як бачите, все викладено конкретно і зрозуміло. Час підтвердив, що Багрянний у своїх передбаченнях, навіть відірваний від України, був прозорливим політиком і державником, тож недарма його обирали заступником Голови і Головою Української Національної Ради, Віце-президентом УНР в екзилі. Уже тоді, 1959 року (!), І. Багряного прихильно приймали в сенаті США, до його думок прислухалися. Чому ж ігнорують наші гореполітики? Якби сталося так, що Президентом незалежної, суверенної України був Багрянний, переконаний, що не анексували б у нас Крим і не довели б до війни на сході України. Зовсім по-іншому вирішувалися б і гуманітарні питання, соціальний захист населення. Колись Багряному діставалося від усіляких недругів за те, що він висунув та обстоював тезу: «наші кадри укомсомолі та в КП(б)У». (Сміється). Я теж був і в комсомолі, і в КПРС. Мовляв, тепер ці кадри уже не настільки національно свідомі, як були на початку 20–30-х років минулого століття, тобто переродилися на космополітів. Так, багато з них справді переродилися, деградували, стали криводушними. Але драма наша в тому, що до влади потрапили не «колишні комсомольці та комуністи», а просто негідники. Свого часу їх, може, навіть не прийняли б ні до комсомолу, ні до партії або, навпаки, мітлюю вимели б звідти! Бо тоді все-таки йшлося про «чистоту рядів», про ідеологію. А нині йдеться, на жаль, тільки про те, в кого більше грошей в офшорах та кращі будинки і яхти за кордоном, хто куди їздить відпочивати. Але в цьому винне все наше суспільство, яке ніяк не може прозріти, дозволяючи знущатися над собою. Така моя думка.

Розмовляв Станіслав БОНДАРЕНКО



БЮЛЕТЕНЬ

Фундації ім. Івана Багряного



Росія - це держава-зłodій. Час сказати так

Діяльність Кремля в Інтернеті йде далеко за межі втручання у виборах. Сполучені Штати повинні відбитися.

*Джон П. Карлін
27 лютого 2018 р*

Це не просто Роберт Мюллер: у чотирьох різних випадках протягом останніх чотирьох тижнів уряд США, часто зі своїми союзниками у всьому світі, публічно назвав неефективну поведінку в Інтернеті в Росії та наголошував, що вона поводить себе як поза законом. Найгучніше засудження, звичайно, прийшло у формі нещодавнього обвинувального висновку спеціального адвоката Російського агентства інтернет-досліджень та 13 осіб, які беруть участь у втручанні здалеку з президентських виборів 2016 року - дуже докладний 37-сторінковий документ, який читається як шпiонаж роман, в комплекті з прихованими поїздками, викраденням ідентичностей та підробленим на місці вербуванням у штатах від Нью-Йорка до Флориди.

Обвинувальний висновок Мюллера, що повторює оцінку кожного високопоставленого чиновника національної безпеки адміністрації Трампа, не залишає жодних сумнівів в тому, що Росія зайнялася великим, тривалим і дорогим зусиллям, щоб втручатися в наш демократичний процес, який включав десятки працівників, які з'явилися на їхніх щодня підкоряє нашу традицію демократичних виборів. І це не просто Мюллер, який попереджає нас про все більш гучні дії Кремля. Росія Володимира Путіна займається невисокою інтенсивністю конфлікту не

тільки проти Сполучених Штатів, але і проти цивілізованого світу, де торгівля та процвітання нерозривно пов'язані з цифровими підключеними машинами. Побоюючись, що як демократія, так і вільна та справедлива економіка являють собою екзистенційну загрозу його корумпованому авторитарному режиму, Росія Путіна посилює відповідальність як за неизбирательные руйнівні кібератаки, так і за приховування кіберзлочинців, які шкодять глобальній онлайн-економіці. Неможливо протистояти загрозам кібербезпеки, не звертаючись до проблеми Путіна. Менш обговорювалися лише за кілька днів до обвинувального висновку Мейлера, так званого “П'яти Очей” - розвідувального союзу між США, Великобританією, Канадою, Нової Зеландії та Австралією, названими Росією, відповідальною за руйнівну нещадну атаку “NotPetya ransomware” минулого року, яка відповідала за сотні мільйонів доларів на шкоду компаніям у всьому світі. “Ми бачили неизбирательное напад, вчинене Росією проти України в ході постійних бойових дій там. Те, що вони використовували, було кібернетипом, яке було запущено в темряві, яке постраждало від кількості компаній, окремих осіб та завдав шкоди нашим країнам.



Це припинило доставку з переїзду ... це буквально закрило [компанії] вниз “, Координатор з питань кібербезпеки Білого дому Роб Джойс сказав. “І це неприпустимо”. Напад атаки NotPetya викликав серйозні перебої у компаніях як різноманітна як судноплавна компанія FedEx (300 мільйонів відшкодування збитків), лікарня Merck (310 мільйонів доларів від відшкодування збитків), а також рекламна компанія WPP (15 мільйонів доларів США відшкодування збитків).



Це вимагало заміни 45000 комп'ютерів та 4000 серверів на вантажному гіганті Maersk поодинці. “Ми не можемо звинувачувати жертви за те, що національна держава безпритульно зробила акт агресії”, - сказав Джойс. “Росія повинна нести відповідальність за це”. Раніше, 7 лютого, Міністерство юстиції розкрило обвинувачення проти 36 осіб, які керували та брали участь у великому форумі онлайн-злочинів, які проходили в межах охорони російських кордонів протягом кращої частини десятиліття, що сприяло понад 530 мільйонів доларів збитків викрадення та торгівля номерами кредитних карток. Девізом форуму було чітко сказано про їхню мету: "В шахрайстві ми довіряємо".

Завдяки доброзичливим і однодумним міжнародним правоохоронним партнерам було заарештовано більше десятка тих, хто був цільовим, у країнах, що включали Австралію, Великобританію, Франції, Італії, Косово та Сербії. Не дивно, що обвинувачені в Росії залишаються в цілому. За кілька днів до обвинувального висновку "Інфраз" російський хакер Петро Левашов, один з найвідоміших спамерів в історії Інтернету, був екстрагований в судовий зал Коннектикуту з Іспанії, де він був захоплений під час відпустки після багатьох років життя в Росії. Росія рішуче протестувала проти свого арешту і намагалася повернути його на свою землю, а не бачила, що він стоїть на справедливості у Сполучених Штатах. Колективне повідомлення важко пропустити: Росія Путіна - шалений актор, і поведінка її уряду та свобода, яку вона надає злочинцям, робить світ менш безпечним. Він працює далеко за межами цивілізованих країн в Інтернеті. Це проблема, схожа на поведінку мошенника, яку ми бачимо в Північній Кореї з ядерних питань, і нам потрібен аналогічний, колективний глобальний підхід до покарання та ізоляції Росії. "Росія розриває книгу правил, підриваючи демократію, руйнуючи засоби до існування, орієнтуючись на критичну інфраструктуру та озброюючи інформацію", - заявив міністр британського міністра оборони Гевін Вільямсон із посиланням на роль Росії в "Нетпіті". "Ми повинні бути ґрунтуватися і готові вирішувати ці різкі та посилюючі загрози". Якщо Росія поховала терористів, чия атака викликала FedEx \$

Інформація з відкритих Інтернет-джерел

«Про класику»

У Дніпрі розказують правду про Олеся Гончара

До 100-річного ювілею Олеся Гончара наукова бібліотека Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара підготувала книжкову експозицію творчого доробку письменника та значну підбірку літературно-художніх, публіцистичних і мемуарних видань «Олесь Гончар: Моя правда».



На виставці представлені сім видань «Творів» та шість видань «Вибраних творів», перше видання роману «Собор» 1968 р., перший збірник оповідань «Модри камінь» (київське видання 1950 р.). Рідкісними та цінними за змістом і наявністю в книгозбірнях є представлені «Наукові записки КДУ ім.Т Шевченка» (1954 р.), де вміщені одні з перших статей з аналізом творів Олеся Гончара; «Доклад А.Т. Гончара на V съезде писателей Украины» (1966 р.); перше бібліографічне видання «Олесь Гончар: рекомендаційний покажчик літератури» (львівське видання, 1968 р.). Досить рідкісними також є матеріали першої наукової конференції, присвяченої

письменнику, що проходила в ДДУ (нині ДНУ ім. О. Гончара), «Проблеми творчості О. Гончара: тези доповідей та повідомлень міжвузівської наукової конференції. Дніпропетровськ, 16-19 грудня 1964 р.». Учасником цієї конференції був сам Олесь Гончар



На виставці можна побачити світлини Олеся Гончара з онукою Лесею, сестри письменника Олександри Сиви та інші, подаровані бібліотеці поетесою Дорою Калиною, а також книги з дарчими підписами, зокрема дослідника творчості Олеся Гончара Миколи Степаненка, дружини письменника Валентини Данилівни. Виставка діє на третьому поверсі у відділі художньої літератури. Запрошуємо усіх долучитися до глибшого осягнення життя і творчості видатного письменника, мудрого мислителя, Героя України, випускника ДНУ Олеся Гончара.

*Інформаційно-аналітичне
агенство ДНУ*

Українська сучасна казка

Олег Шелепало

Хрущ - мудрець

У травні хрущі почали вилазити з-під землі, й одразу розправляти крила до польоту. А один із них, що з'явився чи не найостаннішим, здивовано глянув на інших:

– Куди це ви так поспішаєте?

– Як це куди? Треба мершій знайти дерево із смачними листочками, – відповіли хрущі.

– Нічого ви не вигадаете, – мовив він. – Ото як має бути, так воно і буде, ні гірше, ні краще.

Більшість хрущів не зважила на його слова і розлетілася. Але були й такі, що залишилися з мудрим жуком. І лише коли зголодніли, піднялися в повітря.



Незабаром їм стрілася липа при дорозі. А та дорога аж двигтіла од вантажівок. Липове листя було наполовину поточене гусінню, а те, що залишилося, вкрилося пилюкою і радше було сірим, аніж зеленим.

– Нічого страшного, – сказав той самий хрущ – мудрець. Якби навіть ми вилетіли раніше, все одно б опинилися тут. Як повинно було бути, так і сталося.

Поки хрущі натоптували свої черевця, на обрії з'явилася велика темна хмара й почала швидко наближатися.

Фаршичка

– Щось буде... Треба тікати в безпечне місце, – неспокійно загули хрущі.

– Не варто боятися, – зневажливо мовив Хрущ-мудрець. – Що має статися, те все одно станеться. Хоч лети, хоч сиди на місці.

Цього разу його послухало лише кілька хрущів. Решта полетіли шукати схованку від негоди.

Хмара тим часом вже загулила все небо. Несподівано зірвався вітер, а тоді вперіщила злива.

Хоч як не чіплялися хрущі за гілочки та листочки, все ж не втрималися і попадали просто на дорогу.

– Ой! – злякалися. – Треба тікати, бо ж нас тут роздушять.

– Не думав я, що й ви такі, як усі, – сказав їм Хрущ-мудрець. – Як має бути, так і буде.

Але ніхто його вже не слухав, і він залишився насамоті. А тим часом дорогою мчала машина, яка й роздушила хруща – мудреця.

Певно, й справді саме так мало статися.

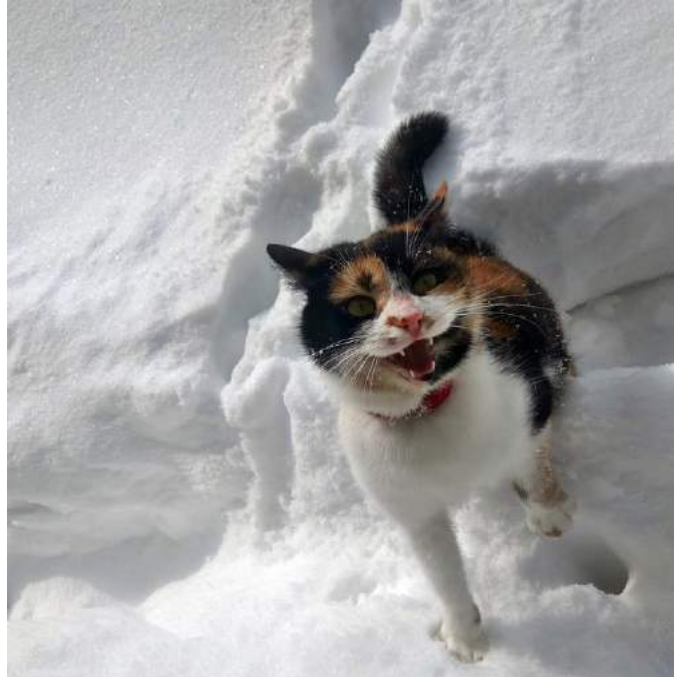


ДНІПРОПЕТРОВЩИНА ОГОВТУЄТЬСЯ ВІД АНОМАЛЬНОГО СНІГОПАДУ

Паралізований рух електротранспорту, затори, призупинена робота деяких міжміських маршрутів – у Дніпрі та області внаслідок негоди лише протягом доби у березні випала двомісячна норма снігу. Найбільше снігу в самому Дніпрі. Там намети подекуди сягають півметра. Через це електротранспорт не зміг вранці виїхати на рейси. На зупинках утворилися довжелазні черги пасажирів.



“Я живу в Кам’янському, але з Кам’янського нормально дістався, а от з Центрального вокзалу довелося йти пішки. Трамваїв взагалі не було. Маршрутки спостерігалися дуже рідко, тролейбусів не бачив”, – розповів мешканець області. Ще один чоловік розповідає: “Я йшов хвилин 40, за цей час бачив три маршрутки. Люди йдуть проїжджою частиною, тому що на тротуарах, власне кажучи, – замети і снігу по коліно”. Містяни годинами стояли у чергах та заторах, а у влади пішло близько 5 мільйонів гривень на ліквідацію наслідків негоди.



У Дніпрі з'явився новий храм

У Дніпрі освячено новий вірменський храм, котрий вважається найбільшим у всій Східній Європі. Такій події можна було б порадіти. Тим більш щовже маємо найбільшув Європі синагогу. Ось лише Українській Церкві мало знаходиться місця на рідній землі. Ні, я аж ніяк не проти того, аби в Дніпрі справді більшало релігійних споруд різних конфесій. Бо, наприклад, мусульманам і такому чисельному в нашому регіоні етносу цієї конфесії, як азербайджанцям, настав час спорудити пристойну мечеть. Адже та що нині є на вулиці Оренбурзькій у обласному центрі аж ніяк не відповідає кількості та значимості мусульманської громади в нашому регіоні. А окрім того за умов сучасної днини в Україні релігія, як би хтось не намагався то спростувати, надзвичайно впливовий політичний інструмент. І знову ж якщо везти мову про наші реалії, то серед найбільш небезпечних чинників для розвитку та взагалі існування нашої держави є православний російський фашизм. Який, можна сказати безкарно протягом усього свого існування, впроваджує бойовий загін «кирилівців» під такою собі цнотливо-нейтральною назвою Українська Православна



Церква Московського Патріархату. Все це речі добре відомі будь-якій, бодай, поверхово освіченій людині. А тому з огляду на це я й спостерігав за важливою релігійною подією в житті вірмен Січеславщини. Зазначу подивитися було на що. Бо окрім впливового адміністративного та бізнесового бомонду на освяченні були присутні представники практично усіх релігійних конфесій України. І що показово що в цій кагороті доволі скромно поведився бойовий політрук УПЦ МП в

нашому краї митрополит Ірелей. Явище котре стало можливим буквально в останні роки. Бо ж у Кремлі завжди вважалося що найближче до небесної канцелярії лише моковське попівство, а не якісь там «розкольники» з Київського Патріархату як так само й уняти з УГКЦ. Щоправда, знайомі вірмени дещо остудили мій оптимізм поділившись тим, що із столиці «імперії зла» таки телефонували до Каталикоса всіх вірмен Гарегіна Другого з вимогою не брати участь в церемонії якщо там будуть представники УПЦ КП. Враховуючи як інколи голосую Вірменія в ООН з проблематики українсько-російських відносин, географічно затиснута мусульманським світом й по шию загрузла в карабахській проблемі, в це не складно повірити. А коли так то честь і хвала його Святості Гарагену Другому за сьогоднішній візит до Дніпра. Бо він тоді справді служить Богу і його небесне воїнство на відміну від путінських наймитів на Донбасі та в Сирії справді відважне та непереможне. Голова обласної ради Глеб Пригунов також відзначив цю визначну подію на своїй сторінці у Фейсбук: «Дніпро - дуже толерантний і полікультурний! Таких - не багато! У Дніпрі дуже добре уживаються, дружать, співпереживають один одному люди самих різних національностей і віросповідань! Ми всі разом, українці, євреї, вірмени, святкуємо і Хануку і Великдень, і так само, не будучи католиками, всі разом - католицьке Різдво, а потім православне Різдво! Всі разом ми встали на захист нашої батьківщини, коли прийшла війна! І ніхто не боявся, що єврея чи вірменина називали українцем! Ми дійсно стали свідками народження нової нації - нації, яку об'єднало наше місто, об'єднала наша країна! Сьогодні ми радуємося хрещенню вірменської церкви, яка стала ще одним символом віри і толерантності!». Абсолютно вірно та політично виважено висловився очільник представницької влади в регіоні. Інакше зазначити він через «крісло» простонемаєправа. Однак, відіменіпатріотичної громадськості, котру на освяченні так само представляло чимало людей, зокрема, засновник і керівник волонтерської організації «Героям слава!» Олег Василенко додав би і наступне. А якщо представники усіх релігій та етносів в Україні справді хочуть толерантності та вериторпимості, то повинні сповна зрозуміти що у всіх нас один ворог - російський шовінізм. І що він не лише вбиває людей «градами», а й калічить душі, спотворює совість та перетворює в духовних рабів вживаючи сучасних інквизиторів - московське попівство...

Фідель Сухоніс

Українці: хто ми та які ми

facebook.com/ukrainisa - спільнота створена у Фейсбук для обміну та поширення українознавчої інформації. Насамперед давніми світлинами.



Східне Поділля, 1917 рік



Село Бугове, Гайворонського району, Кіровоградська область. Початок 60-х років минулого сторіччя.



Полтавщина, м. Лохвиця



Сумщина, 6 жовтня 1931 р.



Витя та Шура: "На споминок шановним мамусі і батьку від люблячих дітей», 31 січня 1926 р.



м. Маріуполь, 1959 р.



Волинь (Рівненщина), 1921 рік.

«Обережно, путінська Росія»

Могут ли русские понять чужую боль....

«Бористен» українськомовне видання. Роками ми друкували матеріали лише нашою мовою принципово, як символ нескорення русифікації та войовничому шовінізму з боку Москви. Та цього разу ми зробили виключення з правил. Чому? А тому що про загрозу російського фашизму для світу слід попереджати на усіх мовах світу.

Пишу эти строки на русском. Что делаю из-за принципиальных соображений крайне редко. Но здесь изменяю своим правилам по вполне понятным причинам. Трагедия в Кемерово не может оставить равнодушным не одно по-настоящему человеческое сердце. Смерть детей в огне – воистину адская картина. И горе, которое пришло в десятки русских семей, действительно безгранично. И я глубоко убежден, что несчастные меньше всего в эти дни думают о политике, о Путине, и о «великой России». А уж никак я не хочу назвать эту беду толи «божием знаком», то ли расплатой за российский шовинизм. Это банальная безответственность, разгильдяйство, то что на цивилизованном Западе принято называть «русской работой».



А также, как не прискорбно, за столетия духовной и фактической российской оккупации было щедро посеяно и среди наших людей. Но вот одна из многочисленных цитат из мировых мас-медиа. Кстати, на русском языке: «Русские продолжают тренироваться на сирийских детях, разрывая их тела кластерными бомбами. Как сообщают сирийские активисты, 18 декабря русские самолеты разбомбили жилые дома в Джиср Шугур в провинции Идлиб. В результате бомбежки убиты 16 мирных жителей, в том числе младенец и несколько детей. Бомбовым ударам также подверглись города аль-Баб (под контролем ИГ) и Аزاز (под контролем объединенных сил Свободной Сирийской Армии). Местные источники передают, что в результате бомбежек аль-Баб и Аزاز были убиты 34 мирных жителя, в том числе 11 женщин и 6 детей. По данным сирийской мониторинговой группы только за последние 2 недели русские убили в Сирии 353 мирных жителя,

включая 94 детей и 60 женщин. Около 950 мирных жителей получили ранения.» Никто никогда не узнает, как много из тех, кого коснулась трагедия в Кемерово голосовало за очередное президентство Путина. И опять же так же Кемерово и гибель людей в Сирии и на Донбассе отнюдь не связанные между собой события. Но равнодушие или косвенное одобрения чужого зла — это тоже участие в преступлении. А еще не умение понять чужую боль, чужое горе в угаре собственных великодержавных эмоций. Похоже Путина поддерживает действительно много русских и россиян. А значить и то горе которое Кремль сегодня несет по миру. Мало того в угоду великодержавному психозу Москва открыто угрожает превратить всю нашу планету в одно большое Кемерово. Из-за чего?! Почему?! Натовские танки стоят вблизи московской кольцевой дороги... Или автобусы под желто-голубыми флагами едут с Чернигова поддержать Белгородскую Народную республику... «Русский мир» устроен так, что никакой ответственности путинский электорат никогда не узнает. Таковы политические, духовные и культурные реалии этой страны – монстра. Но вот для государства российской расплата за зло, посеянное в мире обязательно придет. Это тоже не мистика. Это просто история...



*Фидель Сухонис, редактор
журнала «Бористен»*

Recap: Where, exactly, is the surprise about Russia?

26 March 2018 – New York, US

by Victor Rud – Board member of the Ukrainian American Bar Association and Chairman of its Committee on Foreign Affairs

Why are we so unceasingly apoplectic? Putin follows in the footsteps of the “efficient manager”, and poisons Sergei Skrypal and his daughter, having probably also earlier dispatched his wife and son. . . and others, on both sides of the pond. Nothing novel here. Stalin wasn’t coy: “We shall annihilate every one of these enemies . . . We shall annihilate him and his relatives, his family. Anyone who in deed or in thought, yes, in thought, attacks the unity of the socialist state will be mercilessly crushed by us. We shall exterminate all enemies to the very last man, and also their families and relatives!” It’s a vertiginous multiplier. Kill all the family members and friends and acquaintances. And along the way, don’t forget a dozen or so others. Just in case. And then there’s this.

“It is particularly important to introduce geopolitical disorder into America’s internal activity, and to promote all kinds of separatist and ethnic, social and racial conflicts, actively supporting all opposition movements – extremist, racist, and sectarian groups, thereby disrupting internal political processes in the U.S. It would also make sense simultaneously to support isolationist tendencies in American politics....”

Russia should also work toward isolating Britain from Europe, introduce discord both within the EU and between the EU and US, and destabilize Turkey. Ukraine is to be extinguished, and Iran is to be a key player in a Russian-Islamic alliance against America. So wrote Russia’s ideologue, Aleksandr Dugin, in his Foundations of Geopolitics, co-authored with General Nikolai Klokov of the General Staff Academy. That was 1997.

And we’re only now shedding our torpor?

It’s remarkable that a country held together with duct tape has so deftly body slammed the most powerful democracy onto the Richter scale. More than rhetorical fratricide chills our consciousness, as we ricochet between confusion and angst. Mental vivisection works.

It’s more remarkable, still, that the decibel level about Russian hacking paradoxically has been soporific. Even with E Pluribus Unum on the ropes, it still has not occurred to us to ask why we never saw

it coming. The New York Times mocked Mitt Romney’s assertions in the 2012 presidential debate that Russia was America’s main geo-political foe as being “either a shocking lack of knowledge about international affairs or just craven politics. Either way, they are reckless and unworthy of a major presidential contender.” Where is now our self-examination?

Putin’s swagger is not fed by some Promethean prepotency but by our psychological profile that invites dezinformatsia, kompromat, agitatsia, provokatsia and maskirovka. Shortly put, Moscow’s Weapon of Mass Destruction is our bridal white innocence. Endearing in a toddler, it’s deadly in the real world.

Since the dissolution of the USSR, Russia hasn’t been on our radar screen, other than as an errant blip when it invaded Ukraine in 2014, the very cause of that dissolution. That alone should have shaken us to our core. Russia used Ukraine as the fulcrum to roll the globe, shattering the post-war order. The Obama Administration walked away from assurances of Ukraine’s sovereignty, the very inducement for Ukraine having surrendered the world’s third largest nuclear arsenal. A year before invading Ukraine, Putin wrote in a New York Times Op-ed: “[I]f you cannot count on international law, then you must find other ways to ensure your security. Thus, a growing number of countries seek to acquire weapons of mass destruction. This is logical: if you have the bomb, no one will touch you.”)



Our abdication leveraged Russia's invasion tenfold, rocketing Damascus, Tehran, and Beijing up the learning curve with us, flailing, in tow. Now, look-what-I-can-do North Korea has taken the cue. With the exception of the bloody news from Syria, were it not for the Russian hacking, our somnolence would have been complete.

If the Cold War teetered on nuclear winter, what did we do after the dissolution of the USSR to ensure there was no slingshot "Back to the USSR"? Our damning failure was not instituting a "Marshall Plan" for the dozen newly free nations of the former USSR to ensure they were not again occupied or suborned by Moscow. Solidifying their independence would have been the cheapest, safest and most certain guarantor against a resurgent predatory Russia directed against our shores. To be sure, there were spasms of government programs but nothing approaching our determination after WWII to prevent a remilitarized, aggressive Germany. Moscow never came to grips with its past, nor did anyone require it to. There was no purgation, no Nuremberg Trials. And on our own side? Was there a word of contrition, apology, or embarrassment by Moscow's acolytes in the West? Did anyone lose tenure? What conclusions did Putin draw?

Our attitude was "let by-gone's be by-gone's", "no need for recriminations." We took our marbles and rushed home, simply hoping that the millions of military personnel, the operatives and agents and informants and sycophants and other nomenklatura were going to prostrate themselves, morph into good Rotarians because . . . well, simply because. It would have been a decidedly un-Darwinian denouement for No. 1 Dzerzhinsky Square. For us, though, it was the easy way out. In the meantime, Stalin's next-of-kin (by polonium, carfentanyl, gelsemium, sarin, thallium, dioxin or (now) novichokdiktat—you don't get a choice) was resetting his own marbles and printing the rules of the game. New one here—only one player.

As we sprinted toward a Belle Époque of our imagination in 2003, Professor Michael McFaul, our future ambassador to Moscow under President Obama, concluded that by the late 1990's Russia ceased being a threat to the US. But that was precisely when Dugin calibrated Russia's attack coordinates against America—and President Clinton championed Russia's inclusion in the G7. In 1999, Putin conducted a false flag operation, blasting apartment buildings to catalyze public opinion against Chechnya. Putin then promptly celebrated the genocid-

aire's birthday. We slept. A year later, Putin also celebrated Felix Dzerzhinsky's birthday, the sadistic founder of the CHEKA, precursor of the KGB. That was, yes, on 9/11. Putin's call to President Bush that day was proof that the Cold War was "really over."

As Putin deified the original terrorist state, our diplomatic politesse knew no bounds. We "looked the man in the eye . . . and [got] a sense of his soul." We were unfazed after Putin adopted the score to the Soviet anthem. President Bush again: "I was struck by how easy it is to talk to President Putin, how easy it is to speak from my heart." ("We talked like men and brothers," gushed FDR about Stalin.) Putin continued to expose his muscle memory, coyly introducing Soviet symbolism at the 2002 Salt Lake City Winter Olympics, and then full bore at the Sochi Olympics. We stared, blankly.

On the eve of her Senate confirmation hearings in January 2005 for Secretary of State, I wrote to National Security Advisor Condoleezza Rice: "If 'winning' meant dissolution of the Soviet Union cold logic dictates that all effort be applied to prevent Russia from now steamrolling the nascent democracies of the former USSR. More fantastic scenarios can be imagined than a reversion to an even more dangerous Russia." The letter, dated December 15, 2004, was written four months before Putin's lament about the dissolution of the Soviet Union being the greatest geopolitical catastrophe of the 20th century. The letter warned of the US being simultaneously confronted by a resurgent Russia and Islamic terrorism. Further, Iran and North Korea would reach the obvious conclusions in the face of Ukraine's surrender of its nuclear arsenal. It took nine years, only after Russia invaded Ukraine in 2014, for Secretary Rice to write in the Washington Post, "Will America Heed the Wake-Up Call of Ukraine?" She described her encounter with Putin at his dacha (coincidentally at the time of my letter) where he introduced her to Viktor Yanukovich (read Paul Manafort), Putin's soon to be marionette in Ukraine. "Putin wanted me to get the point. Ukraine is ours—and don't forget it." The question begs an answer. Why the paucity of attention to Russia during those Senate confirmation hearings nine years earlier, in January 2005, and afterwards? Our blind eye to reality was breathtaking. Only months after Putin's invasion of Georgia, President Obama initiated his "reset". The bonhomie of the kick-off in March 2009 shrouded almost eight years of outsourcing our security to Russia. The incompetence surrounding Edward Snowden's

defection may be chalked up to wonton recklessness. But it was willful malfeasance to remove missile defense systems from Eastern Europe, to turn a blind eye to Russia's crass violations of the 1987 Intermediate-Range Nuclear Forces Treaty, and to roll out the red carpet for the Kremlin in Syria, the better to camouflage Obama's "red line".

Not since the 1930's and 40's has our pusillanimity been so provocative. Russia raced ahead modernizing its strategic nuclear arsenal, including massive submarine development. And what was Putin to deduce when, in March 2012, in an hot-mic moment Obama told Dmitri Medvedev that he'd have more flexibility to deal with Russia after the next presidential election? You would have thought that, as a tit for tat, Putin would prudently have cut Obama some slack pending the election. No. He already understood all that he had to. He had us pegged. That very summer Russian strategic nuclear bombers breached our airspace in Alaska, and an Akula-class attack submarine spent weeks in the Gulf of Mexico undetected.

Russia has outlawed itself and is a rogue state, puppeteering despots in the Middle East and Pyongyang. It will eventually dawn upon us that the proposed meet between President Trump and the North Korean despot (Putin provides his personal security detail) is a scam. But surely, now, we "get it"? Only if there is cold examination of how we got to where we are, and what that portends for the future. We would then be speaking not just in terms of "defending", "dealing with" and "managing" Russia's frontal assault, but would grasp the overarching need to compel Russia itself to turn inward. We must cause the Kremlin to issue its own indictments. Dugin in reverse. But we must first decide who and what Putin is. He is either the one who writes in that same New York Times Op-ed: "We are all different, but when we ask for the Lord's blessings, we must not forget that God created us equal." Or he is the one who follows Stalin's musing: "My greatest pleasure is to choose one's victim, prepare one's plans minutely, slake an implacable vengeance, and then go to bed. There's nothing sweeter in the world."



Feature Photo: Vladimir Putin at wreath laying ceremony - Kremlin.ru, 2018
DefenceReport's weekly recap is a multi-format blog that features opinions and insights from DefRep editorial staff and guest writers. The opinions expressed here are the author's own and are separate from DefRep reports and analysis, which are based on independent and objective reporting.

Victor Rud is a board member of the Ukrainian American Bar Association and chairman of its Committee on Foreign Affairs. Victor Rud has more than thirty-five years experience as an international attorney. Before Ukrainian independence, he was co-counsel, in the West, for members of the Ukrainian Helsinki Accords Watch Group, and for other dissidents in Ukraine. He was also counsel to the US Public Member to the Helsinki Accords Review Conference in Madrid. He is an honors graduate of Harvard College and Duke Law School.



«Сто рядків про книгу»

ПРО «НЕВІДОМИЙ ГОЛОД»

Голодомор 1946-1947 рр., попри те, що є предметом уваги науковців, для широкого загалу українців залишається бути «невідомим голодом». Одна з основних причин такого стану – вкрай обмежена документальна база. Мається лише один збірник документів, виданий більш, ніж 20 років тому. Тож значною подією і значним археографічним явищем, що сприяє заповненню наукової і інформаційної лакуни, став збірник документів і матеріалів «Україна. Голодомор 1946-1947 років: непокараний злочин, забуте добро» (автор-упорядник А.І. Бондарчук).

Цінність цього збірника полягає, у першу чергу, в його повноті охоплення трагедії. В ньому вміщено не лише архівні документи, але й наукові статті ряду дослідників Голодомору 1940-х рр., спогади безпосередніх учасників та сучасників тих подій, які самі пережили ту трагедію, а також літературні твори: оповідання та вірші про той час, як професійних літераторів, так і звичайних людей, аматорів. Заслугою автора є те, що він зібрав розсіяний і по архівах, і по поетичних збірках вірші, написані у період трагедії.

Унікальним за своєю інформативністю та емоційним впливом є джерело усного характеру, зібрані автором. Це оповіді жителів різних регіонів України, представників різних соціальних та професійних груп – сучасників досліджуваних подій, по суті – об'єктів здійснюваної державою політики. Їхні спогади дають можливість більш глибоко усвідомити реалії життя людей в тих умовах, тогочасну економічну і морально-психологічну ситуацію,

особливості повсякденного буття людей в умовах голодомору, систему сто-сун-ків як між людьми, так і між населенням і представниками влади. Матеріали зібрані в учасників подій, що проживали у різних місцевостях, але всі вони разом переконливо засвідчують одне, – дії владних органів за своєю спрямованістю і брутальністю у всіх регіонах не відрізнялися. Це була політика спланована, скеровувана і свідомо, вона носила репресивний характер.

Спогад кожного з тих, хто пережив ту трагедію, незважаючи на те, де мешкали на той час очевидці в місті чи селі: на Київщині (напр. Сергієнко В., с. 339), на Дніпропетровщині



(напр.. Шрам І., с.341), Луганщини (напр. Ігнатенко В. А.), Вінничині (напр. Корчинський М., с. 321), Одещині (напр. Кича С. К. с.754, кн.1), Чернігівщині (напр. Мехед Н., с. 335), Івана-Франківщині (напр. Слов'як П., с. 336) чи Черкащини (напр. Семенюк В., с. 332) говорить про однаково брутальні дії представників влади. Підтвердження цього наводяться в офіційних довідках МВС УРСР про кількість хворих в республіці на дистрофію лише за червень та 20 днів липня 1947 року, яка становила 1 253 157 осіб, та померлих у цей період – більше 50 000(с.141-142). Наведено також офіційні цифри про факти канібалізму по різних областях. Загалом по Україні за лише за 1947 рік зафіксовано 147 таких випадків та 189 з'їдених людей(с.143).

В той же час збірка містить і цілий ряд оптимістичних сюжетів. Так, автор приділив увагу такому, мало відомому аспекту періоду голодомору, як стосунки жителів Наддніпрянщини, на якій лютував голодомор, і – Галичини, в якій такого не було. Ним наведено спогади багатьох як наддніпрянців, так і галичан, про надання останніми допомоги продуктами, про те, як селяни зустрічали приїжджих, годували їх, давали можливості для ночівлі. А науковці наводять архівні документи керівництва УПА, яке закликала всіляко допомагати братам за сходу України. Посилює враження від змісту книги фотографії тих, хто пережив те горе, фото надгробків померлих.

Інформаційна, світоглядна та наукова значимість даної збірки підсилюється таким компонентом, як розмірковування, роздуми над подіями Голодомору 40-х рр. наших сучасників, оцінка ними цього

історичного феномену, а також значення та результатів для людей. А це вступна стаття до збірки Л. Лук'яненка, Героя України, народного депутата України багатьох скликань, де він визначає ракурси, підходи, акценти у розумінні тих фактів, що містить збірка, через їх призму ставить завдання національно-патріотичного плану перед молодим поколінням, і аналітичні матеріали відомих дослідників голодоморів в ХХ ст., в Україні С. В. Кульчицького та О. М. Веселової, де вони аналізують причини цих трагедій, вказують на головного винуватця їх – тоталітаристський режим комуністичної партії.

Дане видання за своєю змістовністю, інформативністю, широтою охоплення проблеми, географічним та соціальним представництвом респондентів, детальністю, проникливістю їхніх спогадів несе великий емоційний заряд, примушує ще глибше замислитися над трагедією, її причинами і наслідками і переконливо свідчить, що Голодомор 1946-1947 років, як і Голодомор 1932-1933 років, був геноцидом українського народу в одній з найбільш жорстоких форм – голодом. Можна з незаперечністю сказати, що воно буде у пригоді кожній родині, учням шкіл, студентам, науковцям, кожній думаючій людині, взагалі, широкому читацькому загалу небайдужому до історії України як в самій нашій державі, так і поза її межами і зробить «невідомий голод» більш відомим широкому загалу.

Олександр Нікілев
доктор історичних наук,
професор кафедри історії України,
Дніпровський національний
університет

Понад тисячу осіб вшанували пам'ять загиблих українців у Павлокомі

3 березня, у селі Павлокома на Ряшівщині, Польща, відбулися скорботні заходи із вшанування пам'яті 366 українців, загиблих 3 березня 1945 року. Про це інформує прес-служба Львівської ОДА.

У заходах взяли участь Міністр закордонних справ Павло Клімкін, голова Львівської ОДА Олег Синютка, голова Львівської обласної ради Олександр Ганущин, голова Тернопільської ОДА Степан Барна, представник суспільно-культурних товариств «Надсяння», «Лемківщина», «Любачівщина», члени громадських організацій, численна делегація з районів Львівщини, Івано-Франківщини, Тернопільщини, священослужителі, а також представники молодіжних громадських організацій.

Участь у скорботних заходах взяли понад тисячу осіб. «Стоїмо тут разом, душа до душі, любимо Бога, Україну і дану Богом землю і згадуємо кожного, хто загинув у Павлокомі. Сьогодні ми сильні, як ніколи, пишаємося нашою історією, нашими героям, нічого не забуваємо, але ідемо вперед. У цьому нам допомагають ті жертви, які полягли задля нашої свободи. Те, що ми робимо зараз – це приклад для усіх, але також приклад – наша українсько-польська дружба. Ми єдині, як ніколи, цінуймо нашу історію, шануймо кожного українця, що загинув, якщо не будемо пам'ятати, то зрадімо їх усіх, себе. Кожен з тих 366 українців був і є частинкою України», – наголосив під час вшанування глава МЗС Павло Клімкін. У межах заходів до меморіалу 366-ти жертвам села Павлокома поклали квіти та запалили лампадки, а також провели чин панахиди за загиблими. Опісля, відбулося скорботне віче. Завершилися заходи спільним виконанням Державного Гімну України.

Довідково:

2-3 березня 1945 року відділ польської Армії крайової під керівництвом поручника Юзефа Бісса (псевдо-„Вацлав“) разом з групами навколишніх польських сіл напали на село Павловому. Підрозділи польської Армії крайової розстріляли 366 українців разом із парохом о. Володимиром Лемцьом. Не вбивали хлопчиків до 5 років і дівчат до 7 років. Врятувались лише 36 українців. Людей зганяли до місцевої церкви (від неї тепер залишилася лише дзвіниця), яка послужила збірним пунктом призначених на знищення. Із церкви чоловіків, жінок і дітей виводили до трьох викопаних ям і там розстрілювали. Загинув і місцевий парох о. Володимир Лемцьо, а храм знищили. Три великі ями, наповнені тілами вбитих, стали їхніми спільними могилами.

Місцеві римо-католики 1965 р. зруйнували павлокомську церкву до останньої цеглини. За злочин у с. Павлокомі польського поручника Юзефа Бісса, якого вважають одним з організаторів нападу, комуністична польська влада засудила до 3 років ув'язнення. Починаючи з 1995 року, щорічно у травні на павлокомському цвинтарі відбуваються релігійні панахиди і громадянські віча за участю українців Перемищини, делегацій товариства «Надсяння» зі Львова, колишніх павлокомців, їхніх дітей та онуків. Проблема щодо спорудження пам'ятника на місці поховання 366 українців, трагічно загиблих 3 березня 1945 року в селі Павлокома чекала свого вирішення досить довгий час. Польська сторона, в особі Ради охорони пам'яті боротьби та мучеництва Республіка Польща та місцевої влади Підкарпатського воєводства всіляко затягувала вирішення даного питання. 13 травня 2006 року у присутності президентів України Віктора Ющенка і Польщі Леха Качинського відбулося урочисте відкриття на греко-католицькому цвинтарі в центрі Павлокоми меморіалу 366 українцям, колишнім мешканцям цього українського села.



«З інших видань»

Олександр Косинський: «Сучасна армія може ефективно існувати лише в професійному форматі»

Про те, як має трансформуватися сержантський склад Збройних Сил, Тиждень поговорив із головним старшиною ЗСУ України — начальником Управління по роботі із сержантським складом Генерального штабу ЗСУ, старшим прапорщиком Олександром Косинським.

Наскільки важливо саме зараз виплекати й підготувати модерновий сержантський корпус нашого війська?

— Історія створення професійного сержантського корпусу в українській армії почалася ще 2005-го. На жаль, до початку АТО ця реформа просувалася доволі кволо. А назріла вона «ще позавчора», бо що далі, то складнішими стають техніка та озброєння, змінюються підходи у веденні бойових дій і операцій. Навіть концепція оцінки людського ресурсу у війні давно інша. Раніше на бойовищах за короткий час гинули сотні тисяч, навіть мільйони. Значною мірою успіх залежав не тільки від підготовки, а й від кількості залучених «багнетів».

Сучасна армія може ефективно існувати лише в професійному форматі. Вона має бути невеликою, щоб економіка країни підтримувала її розвиток і забезпечення. Ця необхідність очевидна. І в Україні формування професійного сержантського корпусу слід розглядати саме як комплексну інвестицію в конкретних фахівців. Маю на увазі не тільки кошти, а й курси та тренінги. А найцінніша інвестиція — досвід, набутий самою людиною.

Згадую, як колись був сержантом і готував строковиків, зокрема, вчив стрибати із парашутом та влучно стріляти. Але часу на вишкіл було замало, щоб зробити з них професіоналів. Постійно приходили нульові хлопці. Тільки те й робили, що навчали їх азам. Про поглиблену майстерність майже не йшлося. І це для нас був виклик, бо можна розробити чи придбати надсучасний танк, якусь іншу систему, але без фахівця вони просто купа механізмів. Сам бачив, як мобілізований, який служив строковиком іще в радянські часи, після короткого навчання прибував у район АТО, сідав у бойову машину, і за місяць-другий її відправляли в капремонт. Він не міг її як слід експлуатувати й обслуговувати, бо не мав відповідної профкультури. А це збитки країні.

І в процесі народження нового сержанта передусім маємо вчити його працювати з людьми. Часто це важче, ніж вправлятися зі складною технікою. Без добротних лідерських якостей нічого не вийде. Уже на рівні головного сержанта роти потрібні менеджерські вміння та мотиваторські здібності. Не раз стикався з тим, що певна група, яка виконувала



завдання на передній лінії фронту, не до кінця розуміла його суті. А сержант для того й потрібен, щоб інформувати людей, яка мета в тієї чи іншої операції, мотивувати особовий склад вкластися в її виконання. Не менш важливо навчити сержанта й офіцера діяти в тандемі. Офіцер має стратегічно все прорахувувати й вибудувати правильний план, бо на ньому велика відповідальність. А сержант цей план втілює в життя з підлеглими. Тобто тренує їх, забезпечує, враховує дрібниці, які в бою стають визначальними. Яка роль сержанта в сучасній армії? Це суто провідник ідей офіцера, штабу, чи він має право на певні зауваження до цього плану? — Цей тандем, звісно, не має бути лише вертикально спрямованим у парадигмі дії «я даю наказ — ти виконуєш». Тут не обійтися без зворотного вектора. Основна ідея створення сержантського корпусу саме в тому. Хай там як, а офіцер працює із солдатами не настільки щільно, як той самий командир відділення. І що вище офіцер піднімається кар'єрними сходами, то менше в нього таких контактів. Сержант — колишній рядовий, що на собі все відчув і добре розуміє, якого ставлення хочуть солдати. Деякі питання він бачить під іншим кутом, ніж офіцер. І цей кут, хоч як намагайся, буде, однак, відмінним. І це не проблема, а норма. Бо сержанту видніше, на кого покласти виконання того чи іншого завдання. Тому офіцер і сержант мають працювати як друзі, що обмінюються думками, ідеями й виходять на оптимальне рішення. Важливо, щоб сержантів чули на кожному рівні військового управління...

І тепер на всіх його рівнях є представники сержантського корпусу...

— Саме так: від командира відділення до головного старшини Збройних Сил України збудована вертикаль сержантських посад. Тобто біля кожного командира, зокрема начальника Генштабу, є відповідний сержант. Контактуючи з головними старшинами по цій лінії, я розумію проблематику, що є у військах. І цим каналом інформація знизу проходить значно швидше. А які проблеми в цій вертикалі найчастіше резонують?

— Багато питань соціального характеру. Вони завше були й, напевно, будуть проблемними. Раніше сержантів бентежила недосконалість системи профпідготовки. Свого часу вона мала три рівні: базовий, середній і вищий. Середній вимагав вступу до військового коледжу й навчання там 2,5 роки. Це давало змогу обіймати посади головного сержанта роти. Усі розуміли: то надто тривале відлучення від підрозділу. Уже краще за 4 роки здобути офіцерське звання й вищу освіту. І командир не міг толкового сержанта так запросто надовго відпустити. Адже їх мали виключити зі списків частини й не факт, що вони повернулися б у підрозділ. Та й система підготовки була своєрідною. Суто військовий компонент вивчали приблизно півроку, а решта часу йшло на загальноосвітні предмети. А як показує наш і закордонний досвід, головним сержантам роти й батальйону

достатньо добротної середньої освіти. Потрібні лише інтенсивні військові курси та лідерський тренінг. Це якраз те, що тепер вкладаємо в наші короткострокові курси лідерства. Тому ми ввели чотирирівневу систему підготовки. Я вивчав, як реформують сержантський корпус у країнах НАТО, Казахстані, Грузії. Колеги досягли непоганих результатів навіть у державах, де присутні залишки радянської ментальності — у тих самих Литві, Польщі, Латвії. Типовий навчальний план військово-професійної підготовки натовських сержантів (NCO PME Reference Curriculum) рекомендує саме чотири рівні вишколу. Кожна країна має відповідати цим вимогам щонайменше на 70%. Передусім це питання сумісності сил і єдиного понятійного апарату. Коли сержанти сходяться в об'єднаному штабі чи на полі спільної операції, у них не виникає непорозумінь. Ми вивчили цю систему й створили видові центри підготовки сержантів на кшталт шкіл сержантів у збройних силах держав Альянсу. Саме через них ми й впроваджуємо сучасну систему підготовки сержантського складу. Характерно, що там немає офіцерських посад. Начальники центрів — старші прапорщики та старші мічмани, а в навчальних підрозділах керують і проводять курси сержанти й старшини, які пройшли навчання як в Україні, так і за кордоном. Більшість із них, як правило, має по кілька кваліфікаційних сертифікатів.



Чи є математичні моделі того, як економічно виправдовується вкладання серйозного ресурсу в підготовку сержанта-профі?

— У НАТО рахують кожен цент, вкладений, зокрема, і у вишкіл вояків. Є чіткі розрахунки, упродовж якого часу система оборони країни не має права втрачати підготовленого сержанта. Його умовна вартість, як і витриманого коньяку, із роками тільки зростає. В ідеалі варто зробити все, аби він лишався в строю аж до виходу на пенсію. Тому нормального, сумлінного фахівця слід постійно мотивувати. Донедавна в нас не було таких обрахунків, але поволі доходимо й до такої справді важливої бухгалтерії.

Проблема була в тім, що вертикаль сержантських посад створили, а от відповідну прогресивну систему грошового забезпечення ні. Я працював із Департаментом фінансів МОУ три роки, ми важко доходили порозуміння. Та нещодавно відбувся прорив, у якому

допоміг старший радник посольства США при Мініборони України Стівен Сільверштайн. Він надіслав запити в низку структур Мініборони та Генштабу й, в принципі, усе порахував. Стів чітко показав: у підготовку навіть базового сержанта країна вкладає стільки коштів, що його вигідно мотивувати далі служити. Так ми збережемо час і бойовий досвід, який може піти разом із сержантом із війська. Зауважте: лише на перепідготовку одного сержанта треба витратити приблизно 30 тис. грн. Наша система підготовки багаторівнева та передбачає постійне проходження курсів упродовж служби. Це теж інвестиції, які повинні давати ефект. Наприклад, уже на рівні бригади сержант має не просто знати англійську, а й підтверджувати знання, щоб періодично проходити курси за кордоном. І це непогана перспектива всотати передову військову культуру.

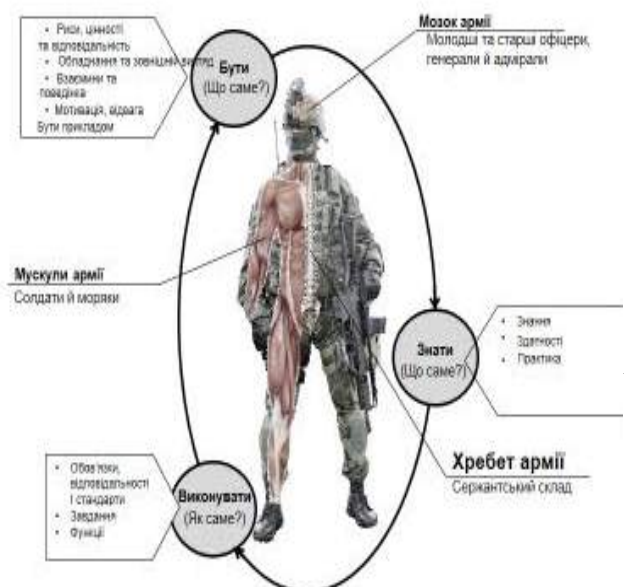


Сержанти мають командні й інструкторські посадові направлення. Тож розвиватимуться в кар'єрі, почергово змінюючи ці амплуа. Тобто з командної посади, припустимо, на рівні роти, він переміститься в інструктори, де віддаватиме свій досвід, а потім знову повернеться на командну стезю, але вищого порядку, наприклад, батальйонну. Згодом — знову інструктором. Ця ідея ефективної передачі сержантського досвіду втілена в трирівневих курсах інструкторів. Бо передача аудиторії власного досвіду потребує певного мистецтва. Мало щось уміти чи знати, треба те ефективно передати. Ця система тільки стає на ноги, але вона буде не гіршою натовської. Як мотивувати рядових і сержантів постійно вдосконалюватися? — Не слід думати про мотивацію тільки в сенсі коштів. Коли я сержантом служив у частинах спецпризначення, то тільки й мріяв про чергові курси підвищення кваліфікації. І я хочу, щоб у нас їх було якнайбільше. На кшталт того, як у Силах спецоперацій за методом американських «зелених беретів» проводять кваліфікаційний піврічний курс. Він дуже важкий фізично й інтелектуально, але ефективний. Хочемо впровадити також рейтингову систему призначення сержантів на вищі посади. Зелене світло призначенню даватимуть хороші результати щорічного оцінювання військовослужбовців. Плануємо вийти на таку практику, що той, хто має кращі оціночні бали, вищу класність, участь в операціях, знання мови тощо, стає кандидатом № 1 на просування в службі.

І так ми створимо якісний професійний сержантський корпус. Тут неабияк важливі саме курси лідерства: вони немов фільтр, бо не всі їх проходять — від 15 до 20% від загальної кількості кандидатів відсіюється. Щодня там визначають нового лідера групи, і так стає зрозуміло, чи здатна людина вести за собою. Для цієї самої мети введено і єдину методичку оцінювання лідерських якостей — на початку й по завершенню курсів. У яких питаннях колегам варто підтягнутися, щоб відповідали середньому сержанту натовського війська? — Звісно, ми ще не ідеальні. Тому програмою співпраці з НАТО передбачено: на серйозні результати тут маємо вийти до кінця 2020-го. Тоді вже повністю розгорнеться система

багаторівневої підготовки, кадрового менеджменту, соціального забезпечення. І часу, упевнений, що вдосталь. Так, до кінця 2018 року впровадимо всі чотири рівні сержантського вишколу. Нам потрібно розвивати традиції партнерства. Колишня модель армії була така: командир сказав — і всі побігли виконувати. Зараз це не пройде. Потрібно, щоб командир був авторитетом не формальним, а реальним. З мобілізацією на початку АТО прибуло багато офіцерів, які нічого не знали про сержантську реформу. До них приходили головні старшини бригад із певними проблемами, а їм казали: «А, це ти головний старшина бригади? Зрозуміло: форма, їжа, намети, матраци». Старшини їм відказували, що не повинні тим займатися, бо мають інший функціонал. Проте офіцери піднімали статут і мовили: «У цій «синій книжці» є лише обов'язки старшини роти, от їх і виконуй! Але все поволі змінюється. Нова генерація офіцерів і генералів краще це розуміє, особливо ті, хто вчився за кордоном. Вони привозять іншу культуру військового партнерства. Відмінний досвід упроваджують і офіцери, які перебували в окопах зі своїми сержантами. Сержанти повинні показати, що здатні виконувати роль радників для командирів, працювати над рівнем компетентності, вникати в ті питання, якими володіють офіцери. Маю безліч прикладів, коли сержант, тяжко

В країнах НАТО сержантський склад – це хребет армії



працюючи над собою, зрештою встановлював надійну комунікацію з командиром. Як потрібно розвивати військову корпоративну культуру?— Це дуже важливо. У США я бачив клуби, офіцерські та сержантські, та центри дозвілля для контрактників. Там можна з'їсти гамбургер чи хот-дог, випити бокал пива, поспілкуватися, пограти на гітарі, переглянути футбольний матч або бокс. Я бачив також і спілки жінок військовослужбовців, які працюють при гарнізонах. Коли чоловік або й жінка, які служать, їдуть надовго, рідні лишаються самі. Їх треба гуртувати, щоб на них не тиснули проблеми, до того ж не лише побутового характеру. І така корпоративність допомагає зберегти сім'ї. Цікаво спостерігати, як родини інтегруються у своєрідну військову спільність і починають краще розуміти своїх половинок, які служать в армії. Ми давно мали задум збудувати сержантські клуби. І на базі 197-го Центру підготовки сержантського складу в «Десні» навіть є спеціально для того виділена будівля. Втім, на поточний рік коштів на її переобладнання не передбачені, тож поки що не судилося... Але це треба робити. Багато контрактників наразі проживає на території військових частин. Це молоді хлопці, яких треба вберегти від певних проблем, притаманних їхньому віку. Звісно, непогано було б іще змінити й культуру нашого відпочинку, формувати нові військові традиції.

У вас є всі дані бути чудовим офіцером. Чи не було бажання все-таки спробувати себе на цьому поприщі? — Мені не раз пропонували стати офіцером. Але якось обрав інший шлях. Останнім часом понад 3,5 тис. сержантів перейшли на офіцерські посади, і я намагаюся решту втримати в сержантському корпусі. Для мене ця тема немов ніж у серце, бо йдуть кращі: офіцерський корпус набуває, а ми втрачаємо кадровий потенціал. Поки не зламаю цю тенденцію як головний сержант Збройних Сил, не матиму морального права йти на офіцерську посаду. Якого результату хочете зрештою досягнути? — Моя мета — реалізувати Концепцію розвитку професійного сержантського корпусу й виконати поставлене завдання до кінця 2020-го, реформувати сержантський корпус в Україні. Певен, що в нас усе буде гаразд і Збройні Сили відповідатимуть найкращим стандартам боєготовності. Маємо всі шанси

досягнути мети та переінакшити сам уклад проходження військової служби, щоб змінити цю армію та країну заради кращого майбутнього.

Старший прапорщик Олександр Косинський. Головний старшина Збройних Сил України — начальник Управління по роботі з сержантським складом Генерального штабу ЗС України (з 2012-го). Має 40 років. Народився на Львівщині. Учасник рятувальних робіт на Закарпатті (1999), миротворчих місій у Сьєрра-Леоне (2001—2002), Іраку (2004—2005), не раз бував в АТО. Торік виконував обов'язки командира взводу штурмового батальйону «Айдар». 2010 року закінчив у США спецкурси мовної підготовки та курс сержантів морської піхоти, а 2012-го — курс інструкторів у Військовій академії ЗС Чехії. Того самого року Косинський із відзнакою закінчив магістратуру Центральноукраїнського державного педуніверситету та Військовий коледж сержантського складу НТУ «Харківський політехнічний інститут». Наступного року успішно пройшов навчання у Військовому коледжі сержантського складу Національної академії сухопутних військ імені Петра Сагайдачного, здобувши вищий рівень підготовки сержантів Збройних Сил України. У 2014-му закінчив курси штабних сержантів із роботи в штабах НАТО в Міжнародному центрі з підготовки миротворчих операцій (Боснія та Герцеговина), а торік — курс головних сержантів вищого рівня в Школі НАТО (ФРН).

Журнал «Тиждень» (м. Київ)



Актуально

Тарас Шевченко: факти про митця, яких не знає більшість

Перевірте себе, наскільки добре ви знаєте Кобзаря?

Рекордна кількість пам'ятників

1384 пам'ятники Кобзареві встановлено на території від Бразилії до Китаю. Це друге місце за кількістю пам'ятників одній особі. Найбільше на Землі, вважають дослідники, існує монументів Ісусу Христу. Щоправда, є версія, за якою другим за кількістю пам'ятників вважають Володимира Леніна. Але останнім часом, принаймні, в Україні їхня кількість значно зменшилася.

Більшість монументів Шевченку розташовані на території України — 1256, зате майже півтори сотні розмістились у 35 країнах.



Мікромініатюрний “Кобзар”

Український майстер Микола Сядристий створив найменшу у світі книжку “Кобзар”, розміром трохи більше

половини квадратного міліметра. Це майже у 19 разів менше від найменшої японської книги. Сторінки настільки тонкі, що перегортати їх можна лише кінчиком загостреного волоска. Зшито книгу павутинкою, а обкладинка зроблена з пелюстки безсмертника.

Шевченко прикрашає придністровські гроші

У 1995 році на території невизнаної Придністровської Молдавської Республіки була введена банкнота у 50 тисяч рублів. На лицьовій стороні — портрет українського гетьмана Богдана Хмельницького, а на звороті — пам'ятник Тарасу Шевченку перед будівлею університету в Тирасполі.

Шевченко є на Меркурії

У 1973-1975 роках автоматична станція “Марінер-10” тричі пролітала поблизу Меркурія і вперше провела його фотографування з близької відстані. Було виявлено, що поверхню планети покривають кратери різних розмірів. За правилами Міжнародного астрономічного союзу їх назвали в честь художників, музикантів, письменників і поетів. Таким чином один із 300 кратерів Меркурія отримав ім'я нашого Тараса Григоровича. Діаметр кратера Шевченко — 137 кілометрів.



180 населених пунктів

У 1964 році, коли відзначався 150-річний ювілей Великого Кобзаря, 196 населених пунктів СРСР носили ім'я Шевченка. Нині в Україні 164 населені пункти названі на честь Тараса Шевченка. У Казахстані його ім'я носить Форт-Шевченка, з 1964 по 1991 роки місто Актау мало назву Шевченко. Також назву Шевченко носять 3 села, 4 селища і 8 хуторів в Адигеї, Башкортостані, Краснодарському краї та 8 областях Російської Федерації, і село у Рибницькому районі Придністров'я. Крім того, на честь Шевченка названі морська затока в Аральському морі та вершина висотою 4 200 м на північному схилі Великого Кавказу, в Боковому хребті. Це ім'я дали їй українські альпіністи, які вперше зійшли на цю вершину Кавказу у 1939 році.



Твори Шевченка перекладені на мову есперанто

Поезію Тараса Шевченка перекладено більш ніж ста мовами світу. Серед

них — японська, корейська, арабська і міжнародна мова есперанто. Найбільше перекладів було здійснено російською, німецькою, польською, англійською мовами.

Ще декілька цікавих фактів і версій з досліджень життя митця.

Шевченко був модником

Образ Шевченка часто малюють у вигляді такого собі вусатого чолов'яги у шапці і свиті. Дослідники біографії митця не погоджуються з таким однобоким трактуванням його постаті. Так, Шевченко був у душі демократ, і не любив надмірної пишності. Втім, під час життя у Петербурзі, коли він став модним портретистом і почав заробляти добрі гроші, Шевченко одягався досить модно. Зокрема, у своєму щоденнику він написав про особливе задоволення від придбання гумового плаща-макінтоша, який тоді коштував 100 карбованців. (Для порівняння – працюючи в археологічній комісії Шевченко заробляв 150 карбованців на рік).



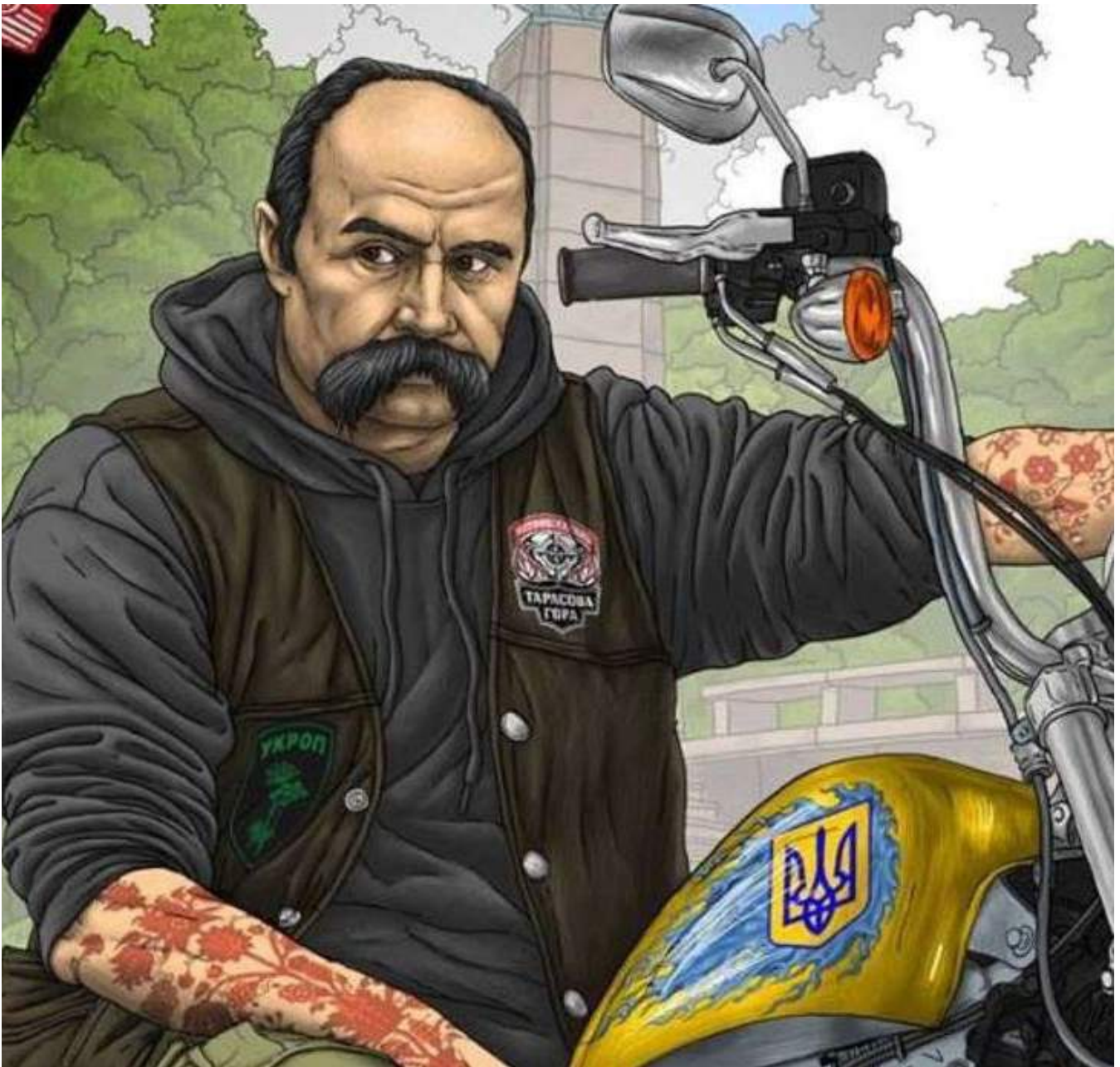
Тарас Григорович планував одруження
Про особу 20-річної наймички Ликери Полусмакової, в яку закохався Шевченко на 46 році життя, відомо з біографії поета. Втім, ця дівчина не тільки полонила серце митця, він збирався з нею одружитися. Готувався до весілля, купував посаг, найняв для грубуватої Ликери вчителя, аби "зліпити" з неї дівчину-мрію. Але не судилося. Серед причин розриву називають кілька версій. Перша — що Шевченко застав дівчину в обіймах того-таки вчителя. Інша – що сама Ликера не схотіла їхати з Шевченком до Петербургу, а воліла залишитися у звичній для себе обстановці. Найімовірніше, вважають дослідники, що Кобзар таки зрозумів, що була Ликера жадібною, грубою, неохайною, і погодилась на

шлюб з Шевченком тільки з корисливою метою.

У Шевченка міг бути син

Кобзар мав дружні стосунки з українським вченим Михайлом Максимовичем. Під час відвідин його у Москві познайомився з молодою дружиною Михайла – Марією. Жінка обіцяла посприяти у пошуках нареченої для поета. Між ними зав'язалися теплі стосунки, вони багато листувалися. А деякі дослідники припускають, що Тарас Григорович навіть дуже зблизився з Марією Максимович, бо через дев'ять місяців після відвідин поета у неї народився син. До цього дітей у Максимовичів не було. Втім, інші дослідники наполягають, що Шевченко ніколи б не переступив цієї межі, адже був вірним другом.

Джерело 24.ua



Цікаво

Сторінками історії: якими були відомі жінки Катеринослава

Історія нашого міста досить багата на неординарні постаті. Цікаво, що у період з кінця XIX — початку XX століття у Катеринославі було 14 почесних громадян, і з-поміж них чотири — жінки. Чим займалися панянки того часу та як змінювали історію міста ми дізнавалась у відомого дніпровського гіда Антона Мухіна.

Освіта — понад усе

Панянки Катеринослава брали активну участь у громадському житті міста. І здебільшого займалися питаннями освіти. На жаль, не про всіх видатних жінок зберегла інформація для нащадків.

«Найяскравіший проект того часу — це «Товариство піклування про жіночу освіту», який виник у 1870 році. Саме він починає активну підтримку навчання жінок і відкриття різноманітних навчальних закладів. Це зламний момент розвитку освіти серед панянок у нашому місті. Але до цього у Катеринославі, п'ятьма роками раніше, за ініціативи Олександри Риндовської була відкрита жіноча Маріїнська гімназія», — каже Антон Анатолійович. Олександрю Риндовську знали всі. Талановитий педагог, громадська діячка, вона стала першим директором жіночого училища, яке згодом перейменували на Маріїнську жіночу гімназію. Там навчалися не лише доньки дворян, але й дівчата із незаможних родин. З її ініціативи створені Товариство піклування про освіту та безкоштовна школа. А маленька квартира Риндовської чимало років була своєрідним клубом катеринославської інтелігенції.

й Катерина Мессарош, Єлизавета Грекова (її прибутковий будинок зберігся на вул. Шевченка), Марія Лисиченко (на її честь названо вулицю на лівому березі). Створено в місті й гімназії, які безпосередньо не пов'язані з Товариством, але відіграли значну роль у житті освітнього Катеринослава.

«Це жіноча гімназія Софії Степанової. Але про саму її постать інформації майже не збереглося, її біографія залишається недослідженою. Та про гімназію дані є — вона знаходилась у будинку Мізка на перехресті вулиць Казанська (сучасна вул. Грушевського) і Поліцейська (сучасна вул. Шевченка). Зараз це будинок на вул. Шевченка, 59. Унікальний навчальний заклад потім став Комерційним жіночим училищем», — розповідає Антон Анатолійович. Від поезії до зброї

Цікаво, що саме тут навчалася ще одна неординарна жителька Катеринослава — поетеса Галя Мазуренко. «Вона маловідома сучасникам. Попри те, що видала п'ять збірок віршів, цю поезію майже не знають в Україні. Але її юність — із восьми до вісімнадцяти років — минула саме в Катеринославі», — зазначає Антон Анатолійович.



Галина Мазуренко народилася 25 грудня 1901 року в Петербурзі у сім'ї професора Сергія Боголюбова (російського аристократа, потомка історика Татищева та декабриста Муравйова) та Єлизавети Мазуренко — спадкоємиці давнього козацького роду. Після розлучення батьків мати забрала доньку в Швейцарію, та, одружившись удруге, переїхала до Катеринослава. Там Галя навчалась у комерційному училищі й у малярській школі місцевого імпресіоніста Вячеслава Корнеєва, де не тільки студіювала малювання, але й брала уроки скульптури. Вільно володіла французькою мовою. Навчалася вона під прізвиськом батька — як Боголюбова. Коли батьки розлучилися, дівчинці дали змогу визначитися, з ким вона хоче залишитись. Галя обрала матір, проте з батьком аж до його смерті підтримувала дружні стосунки.

«Чи можна так малювати, щоб не було контуру?» — запитала я професора Лісовського. Виявилось, що це в графіці неможливо, й я полишила її за це, перейшла до акварелі, про яку навіть видала мою першу збілочку віршів. У них я теж шукала недомовлене, без плям і твердих контурів», — так коментувала свою творчість Галя Мазуренко.

Певний час мешкала в родині тітки, чоловік якої Володимир Хрінников стояв на чолі місцевої «Просвіти». Улітку 1916 року (віком 15 років) вирушила на фронт Першої світової поблизу Проскурова, допомагала дядькові Семену опікуватися пораненими з обох сторін. Відомо, що навіть Дмитро Яворницький запрошував її працювати в Музеї українського мистецтва. Воювала в армії Української Народної Республіки (3-я Залізна стрілецька дивізія армії УНР), за бойові заслуги була нагороджена «Хрестом залізного стрільця». Тяжко перехворіла на тиф і вимушена була емігрувати.

«Більшу частину життя видатна мешканка Катеринослава прожила у Великобританії. Померла Галя Мазуренко 27 травня у 2000 році в Лондоні, похована на Гайгейтському кладовищі. Батьківщині заповіла весь свій творчий

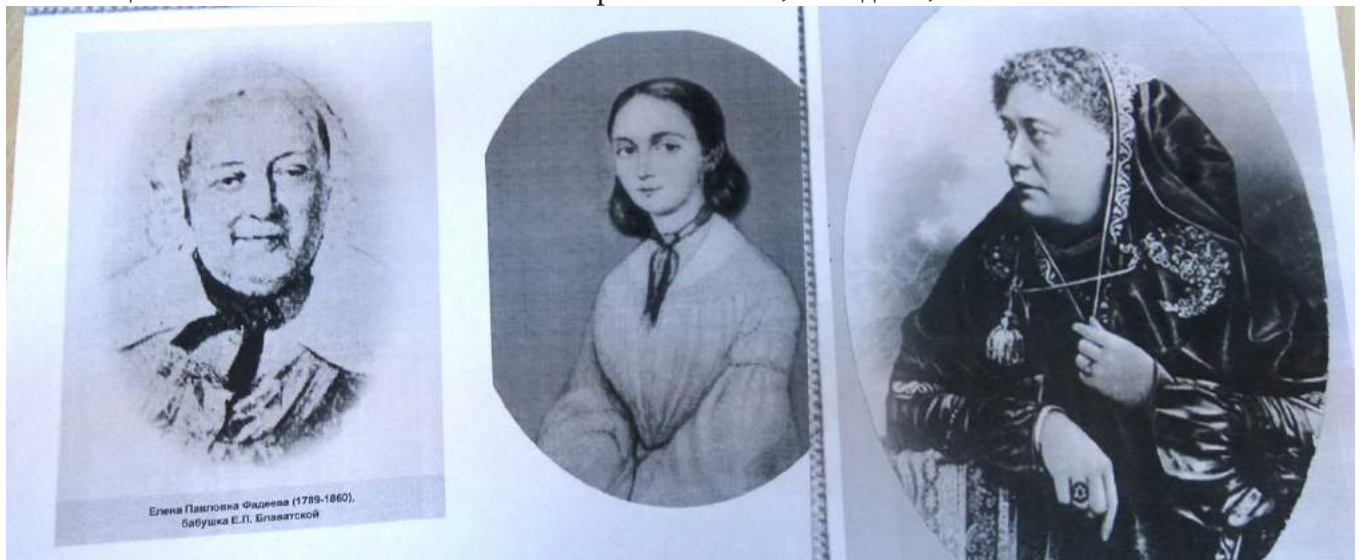
доробок поетеси, художниці, скульпторки і частину його передала в Україну ще за життя. Не забувала вона і про Катеринослав — є деякі вірші, в яких вона згадує свою юність і місто», — розповідає Антон Анатолійович.



Не менш відомою була і рідна тітка Галі — Марія Мазуренко. Як дружина Володимира Хрінникова, члена ради місцевого товариства «Просвіта» і мецената, Марія також брала активну участь у житті міста. Хрінникову належали кілька будинків у центрі Катеринослава, найвідоміший із них — у стилі українського архітектурного модерну, збудований у 1913 р. (перехрестя вул. Короленка і пр. Яворницького). Його так і називали — будинок Хрінникова.

Три Олени

Дуже ясравими постатями в житті міста є три Олени роду Фадеєвих: Олена Фадеєва, її донька Олена Ган і онука Олена, відома, як Олена Блаватська.



Елена Павловна Фадеева (1789-1860),
бабушка Е.П. Блаватской

«Олена Фадеева — дуже неординарна жінка для свого часу. Вона була розумна, інтелігента та начитана, освіту отримала самостійно. Знала декілька іноземних мов, вільно спілкувалась у побуті французькою, мала унікальну колекцію мінералів і листувалась з провідними вченими того часу», — зазначає Антон Анатолійович.

Не стала на заваді і певна нерівність з чоловіком, адже Олена була з відомого роду Долгоруких, а її майбутній чоловік — Андрій Фадеев — походив з дворянського, але не такого знатного роду. Тому батьки Олени були проти цього союзу.

Родина Фадеевих приїхала до Катеринославу із Ржищева Київської губернії у 1815 році. Її голова Андрій Михайлович Фадеев був призначений службу до контори Опіки іноземних поселенців молодшим товаришом головного судді (сьогодні в будинку Опікунської контори на проспекті Д. Яворницького, 64 розташований музей «Літературне Придніпров'я»). Загалом, до цієї славетної сім'ї належали громадські та політичні діячі, письменники, науковці, які прославили не тільки наш край, але й усю країну.

Донька Олени Фадеевої, Олена Ган, прожила яскраве життя — подорожувала, писала, познайомилась із Пушкіним. Але її життя було коротке — жінка померла у віці 28 років.



У 16 років Олена вийшла заміж за капітана Петра Олексійовича Гана, військового, який походив із роду німецьких переселенців, що приїхали до Росії в середині XVIII століття. У 1831 році у Ганів народилася перша донька Олена, а у 1835 — друга — Віра — майбутня письменниця Желіховська. Олена Ган разом з маленькими дітьми й чоловіком подорожувала Україною. У 1831-1832, потім у 1834-1835 роках сім'я Ган жила в селі Романкове, потім в 1837-1839 у Кам'янському.

Літературна діяльність письменниці не залишилась без уваги. На публікацію її творів відгукнулися багато видавців тих діячів того часу. Зокрема Тургенєв і Белінський. Цікаво, що по лінії своєї мами — Олени Павлівни Долгорукої, Олена Андріївна Ган була нащадком великого князя Київського Ярослава Мудрого. А от постать онуки роду Фадеевих Олени Блаватської відома далеко поза Катеринославом. Олена Петрівна — мандрівниця, письменниця, одна із засновниць Теософічного товариства. Ця особистість впливала навіть на діячів із світовим ім'ям! У своїй автобіографічній книзі «Моє життя» Магатма Ганді зазначав, що на його світогляд вплинули особисте спілкування з членами Теософічного товариства і читання праць Блаватської. Згідно з книгою культуролога і політолога Ксенії Мяло, Магатма Ганді казав, що для нього було б радістю «торкнутися краю одягу пани Блаватської».

Всі роботи Олени, як і раніше перевидаються, часом у кількох редакціях. Її твори перекладені на всі європейські мови, а також на іврит, арабську, тамільську, гінді, китайську, японську, в'єтнамську та багато інших. Хоча у Катеринославі вона прожила дуже короткий період — фактично, просто народилася тут, будинок родини Блаватської у Дніпрі залишається відомим музеєм. Кабінет Міністрів України внес його до Державного реєстру нерухомих пам'яток України



Почесні панянки

Почесними громадянками того періоду у Катеринославі були: Єлизавета Грекова, Олександра Риндовська, Катерина Мессарош та Надія Алексеєнко. Про останню містяни знають дуже мало, хоча на її честь названа вулиця у місті (колишня вул. Чичеріна).

«Надія Алексеєнко була дружиною дуже заможного купця Івана Алексеєнко. Він на початку ХХ століття мав цілу мережу магазинів, орієнтованих на торгівлю залізом. Після смерті заповів місту солідну суму. Також було передано в міську власність дворове місце між вулицями Короткою і Філософською, ще 82.500 рублів — під будівництво дитячої лікарні з амбулаторією, а також 570.000 рублів капіталу, відсотки з якого повинні були йти на утримання лікарні та жіночого притулку! Подумайте, який це рівень благодійності у масштабах тогочасної економіки. Сама ж Надія опікувалася дитячою лікарнею, яка функціонує й до нині (Дитяча лікарня №3 ім. проф. Руднева). Саме сюди надходила більшість коштів родини Алексеєнко. До того ж, сім'я відкрила заклад для літніх жінок та чоловіків, де вони могли спокійно провести свою старість», — пояснює Антон Анатолійович.

Раніше у Катеринославі вже була вулиця Надєждінська. Але у зв'язку з тонкощами перекладу вирішили цю назву не повертати, а назвати просто – вулиця Надії Алексеєнко. Родина мешкала у будинку №3 по вул. Каретній (тепер вул. Челюскінців, будинок не зберігся).

Звичайно, це далеко не повний список

відомих жінок Катеринослава. Під час своїх екскурсій Антон Анатолійович розповідає про панянок, які в тій чи іншій мірі вплинули на історію міста. Адже недарма 23 жінки були увічнені в його топоніміці.



Фізик за освітою, Антон Мухін живе історією і щодня відкриває її таємниці дніпрянам. Це ніби хобі, яке вже стало частиною життя, а екскурсії про відомих жінок, визначні будівлі, назви вулиць, промисловість чи навіть пивоваріння – невід'ємна частина сучасного Дніпра.

*Дарина Сухоніс,
“Вісті Придніпров'я”*



Надія Алексеєнко була дружиною дуже заможного купця Івана Алексеєнко. Він на початку 20 століття мав цілу мережу магазинів, орієнтованих на торгівлю залізом.

Рецепти *української* кухні

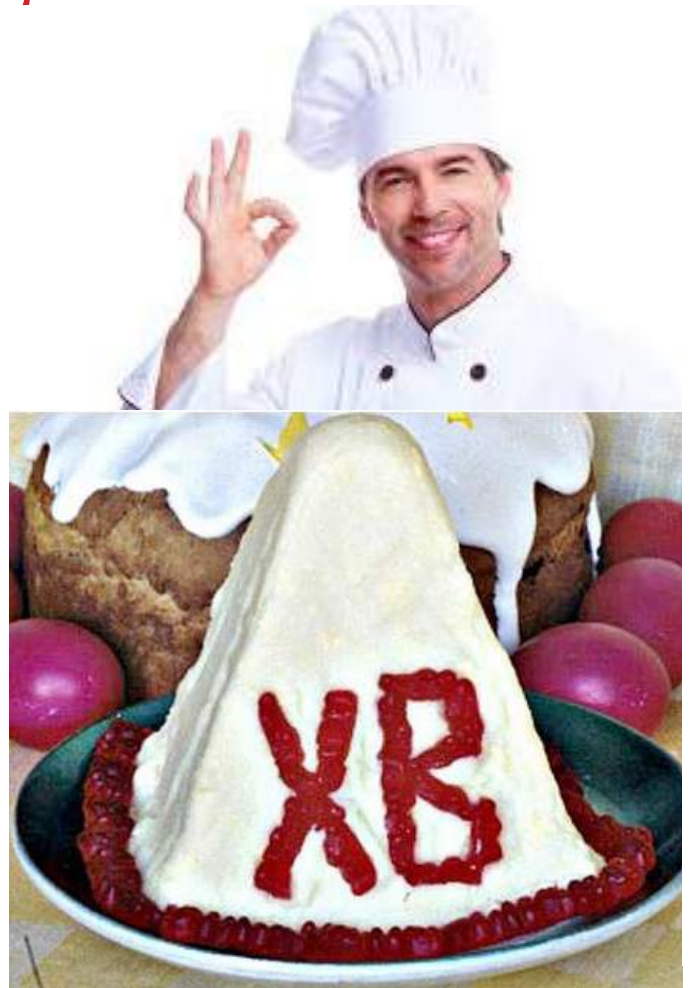
Паска-морозиво

Інгредієнти:

вершки жирністю 35% - 1 л,
апельсинові цукати - 100 г,
цукор - 100 г,
білки - 8 шт.,
рідкий мед - 200 г,
суміш різних горіхів - 200 г,
родзинки - 100 г.

Спосіб приготування:

Горіхи обсмажити на сухій сковороді, потім подрібнити. Цукати і родзинки замочити в гарячій воді на 10 хв. Потім обсушити. Холодні вершки збити в міцну піну. Поставити у холодильник. Білки збити з 30 г цукру в густу піну. Розігріти мед з рештою цукру, нагрівати до розчинення цукру. Влити цю масу у збиті білки, постійно помішуючи. Вимішувати, доки суміш не охолоне (близько 12-15 хв.). Продовжуючи розмішувати, додати збиті вершки, потім горіхи, родзинки і цукати. Порційні формочки чи одну форму для паски застелити фольгою, розкласти масу і поставити у морозильну камеру на 2-3 години. **Смачного!**



Державне агентство лісових ресурсів України



Акція
**Майбутнє
лєсу
у твоїх
руках!**



Візьми участь в акції - посади своє дерево!



● ШВИДКО

● ЗРУЧНО

● ПРЯМО
В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію МІСТ з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us

ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів

- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ



1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by imaginesstudio.com

Заснований 2005 року поштово-логістичний оператор України, ТзОВ «Торговий Дім «Міст Експрес» є одним з лідерів у сегменті доставки відправлень «до рук» Одержувача. Підприємство належить до поштово-логістичної групи «Meest Group», яка сягає своїм корінням міжнародної корпорації МІСТ (Meest Corporation Inc., Торонто, Канада).

У кожному обласному центрі України та у великих містах діють склади компанії з технологією он-лайн реєстрації усіх процесів: приймання на склад, видача на доставку чи видача відправлень клієнту на складі. Компанія обслуговує понад 100 власних підрозділів, активно розбудовує мережу агентських пунктів прийому-видачі відправлень на території України. Володіє найбільшим серед експрес-перевізників власним флотом транспорту, який нині становить понад 300 одиниць, а понад 500 одиниць транспорту виконує доставку за контрактом.

Основна продукція/послуги компанії: доставка відправлень між відділеннями («склад-склад»); доставка відправлень від Замовника «до дверей» Одержувача («від дверей до дверей»); адресна розсилка кореспонденції (рахунків, договорів, періодичних видань, POS матеріалів) у поштову скриньку чи безпосередньо «до рук» Одержувача; доставка товарів дистанційної торгівлі (інтернет-магазинів, телемагазинів, компаній, що торгують за каталогом, MLM-компаній).

